

1933
321
10. VII

CURIERUL ADVENTIST

ANUL XXXVI Nr. 5

MAI 1958

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R.P.R.
Redacția și A-fia, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116
Apare sub conducerea unui comitet

Psalmul 23

*Isus e scump Păstorul meu
Cel Bun și iubitor,
Cînd sînt cu El, nu mă tem eu
Căci El mi-e protector.*

*Cu drag mă poartă bucuros
La ape vîi ce curg,
La verzi pășuni cu miez gustos
În zori, sau în amurg.*

*Pe drepte căi în viața mea
Mă-ndeamnă să pășesc,
Și-rrviorat pe calea Sa
Eu pacea o găsesc.*

*De-ar fi să trec pe-al vieții
drum
Prin valea morții reci,
Nu mă voi teme nici de cum
Cu mine e pe veci.*

*O, Doamne, masa mi-o întinzi
Chiar lingă cel mișel,
Paharul ce în mîini îl prinzi,
E plin, dă peste el.*

*Cînd vād ce Mare ești și sfînt
Ce bun și iubitor,
Părinte... strig și mă frămînt :
Fi-mi mie-ndurător.*

*Voi locui în Casa Ta
În viața-mi zi de zi,
Căci fericirea-i partea mea
Cu Tine de voi fi.*

D. POPA-TICU

CUPRINS

- Psalmul 23 (versuri) D. Popa-Ticu
- Tu mi-ai pregătit un trup C. Adv.
- Viața cea curată (versuri) T. Zamfir
- Alegerea celor doisprezece E.G.W.
- Mărire Tie (versuri) I. Bătrîna
- O armonioasă conviețuire Gb. Caran
- Un popor biblic C. Adv.
- Despre importanța educației A. Dănilă
- Explicația pildei din Luca 16 C. Adv.
- Fructele ca păzitori ai sănătății C. Adv.
- Iubește-ți mama O. H.
- Alcoolismul C. Adv.
- Doresc să devin ca Tata O. H.
- Mama (versuri) G. Graur
- Știi?
- Răspunsurile la întrebările Știi?

TITU ZAMFIR

VIAȚA
CEA CURATĂ

Intocmai ca parșumul e viața cea curată :
E ca parșumul care te-mbată cu mirosul :
Nimic, ea, pentru sine nu ține din
frumosul
Cu care-i dăruită de preaslăvitul Tată.

Ea-i ca un rîu cu ape de-apururi
limpezi, line
Ce udă-n jur pămîntul în drumul său
spre mare,
Și astfel lasă-n urmă doar binecuvîntare,
Spre binele mulțimii, jertfindu-se pe sine.

E ca o față-aprinsă ce stă pe-un vîrf
de munte,
Nu poate să s-ascundă, căci sus e
așezată.

A noastră viețuire atunci cînd e curată
Un drept ne dă : să fim tot sus a
noastră frunte.

O, viața cea curată spre inimi drum
își face
Intocmai ca izvorul ce drum prin stînci
își taie
In inimi ea aprinde a dragostei vîpaie
Și pace odrăștește, de-apururi numai pace.

TU MI-AI PREGĂTIT UN TRUP

Îmbrăcînd divinitatea Sa cu omenescul nostru, Isus trebuia să aibă un trup ca al nostru. Și, într-adevăr, trupul Său a fost în totul ca trupul nostru. Iată propria Sa declarație :

„De aceea, cînd intră în lume, El zice : ‚Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos ; ci Mi-ai pregătit un trup‘ (Ebr. 10, 5“. „Astfel, dar, deoarece copiii sînt părtași cîrni și singelui, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele... Căci, negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminției lui Abraam. Prin urmare a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile“ Ebr. 2, 14—17. Și astfel, El a ajuns asemenea nouă“ (Filip. 2, 7).

Dar, deși trupul Domnului Isus era la fel cu al nostru, al tuturor fraților Săi născuți pe pămînt din familia omenească, totuși, nu era la fel cu ceilalți în identitatea Sa personală. Lucrul acesta este adevărat și despre fiecare dintre noi. Noi putem spune împreună cu Mîntuitorul : „Tu mi-ai pregătit un trup“.

Tatăl și Creatorul nostru ceresc, a dat atenție și a pus la lucru puteri creatoare directe în formarea fiecărei persoane, în așa fel încît fiecare dintre noi să aibă o personalitate distinctă, tot așa de distinctă ca și aceea a Mîntuitorului Insuși. Și El dorește ca noi să recunoaștem această înaltă onoare și favoare ce ni s-a făcut.

Psalmistul declară : „Te laud că sînt o făptură așa minunată... Cînd nu eram decît un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau ; și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rînduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele“. (Ps. 139, 14—16).

Intr-adevăr, este un lucru uimitor și minunat că Dumnezeu S-a gîndit într-un chip așa de hotărît asupra mea și asupra ta. Și El a trebuit să facă, așa ca să ne creeze într-un fel deosebit față de celelate ființe, cu o față, cu o voce, cu o minte și cu puteri ale trupului cum n-au fost date și altora. Și pentru ce s-a dat această atenție în formarea fiecărei persoane ? Să citim răspunsul :

„Nu știi că trupul vostru este templul Duhului Sfînt, care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu ? Și că voi nu sînteți ai voștri ?... Proslăviți dar, pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru care sînt ale lui Dumnezeu“. 1 Cor. 6, 19, 20.

Deci, cu siguranță că a glorifica pe Dumnezeu este prima datorie a omului. Creat după chipul lui Dumnezeu, cu facultăți acordate spre a-l face să cunoască, să iubească și să servească pe Creatorul Său, aceasta dă omului cea mai mare bucurie și cea mai dulce experiență, în a îubi și a servi pe Creatorul său. A umple mintea cu gîndurile lui Dumnezeu, a dezvolta fiecare facultate a ființei, în cea mai mare măsură, înseamnă a oferi vieții tot ce există mai bun.

De aceea, nu este oare, un înalt privilegiu și o datorie a fiecărei persoane, de a studia diferitele părți și funcțiuni ale templului trupului atît de minunat lucrat pentru noi ? Nu vom dori noi cu ardoare să cunoaștem puterile sale cele mai înalte, ca să putem glorifica pe Creatorul nostru în tot ceea ce noi săvîrșim ?

Dar să ne închipuim că omul nu face așa, ci introduce în templul trupului său, lucruri care strică locașul construit cu atîta delicateță dînd loc la discordie, boală și suferință. Ce va face Creatorul său ? „Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu ; căci Templul lui Dumnezeu este sfînt și așa sînteți voi“. 1 Cor. 3, 17.

„Uă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu ; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească“. Rom. 12, 1.

ALEGEREA CELOR DOISPREZECE

În urmă Isus S-a suit pe munte; a chemat la El pe cine a vrut și ei au venit la El. A rinduit dintre ei doisprezece, ca să-i aibă cu Sine și să-i trimită să propovăduiască.

Chemarea celor doisprezece la apostolat, și predica de pe munte au avut loc sub adăpostul copacilor pe o colină a muntelui, nu departe de marea Galileii. Cimpurile și dealurile erau favorite de Isus și mare parte din învățătura Lui a fost dată sub cerul liber, mai mult decit în templu sau în sinagogi. Nici o sinagogă n-ar fi putut să încapă mulțimea de oameni care-L urma; dar nu numai pentru motivul acesta alege El să învețe pe oameni în cimpii și prin păduri. Lui Isus îi plăcea scenele din natură. Pentru El, fiecare loc retras și liniștit era un templu sacru.

Primii locuitori ai pământului au avut de asemenea un sanctuar sub umbra pomilor Edenului. Acolo comunicase Hristos cu părintele omenirii. Când au fost izgoniți din Paradis, primii noștri părinți încă se mai închinau în cimpii și prin păduri și acolo i-a înflintit Isus aducându-le Evanghelia harului Său. Cu Abraam, Hristos a vorbit sub stejarii din Mamre; cu Isaac a vorbit când mergea să se roage pe cimpie în amurgul serii; cu Iacob pe o colină de deal la Betel; cu Moise în munții Madianului și cu tânărul David în timpul când păștea turma.

Făcînd educația ucenicilor Săi, Isus a căutat să-i scoată din neliniștea orașului în liniștea cimpurilor și dealurilor ca să-i învețe mai bine învățătura despre lepădarea de sine. În timpul lucrării Sale, El avea plăcerea de a propovădui sub cerul albastru, undeva pe o coastă ierboasă de deal, sau pe țarm lingă lac. Aici, înconjurat de lucrările propriei Sale creațiuni El putea să îndrepte gîndurile ascultătorilor Săi la cele naturale, lăsînd la o parte pe cele artificiale. În creșterea și dezvoltarea naturii se puteau citi principiile împărăției Sale. Atunci cînd oamenii ridicau privirea lor către dealurile lucrate de Dumnezeu și admirau lucrările miinilor Lui, ei puteau să primească învățături prețioase pline de adevăr dumnezeiesc. Învățătura lui Hristos urma să le fie repetată de lucrurile din cimpii avînd pe Hristos în inima lor. Ei înșiși urmau să se simtă înconjuțați de o influență sfîntă. Natura ne amintește despre pîldele Domnului și ne repetă sfaturile date de El. Comunicînd cu Dumnezeu prin natură, mintea este înălțată tot mai sus și inima găsește odihnă.

Prin alegerea celor doisprezece s-a făcut primul pas pentru a organiza Comunitatea, pentru ca la plecarea lui Hristos, ea să fie reprezentantul Lui pe pămînt. Ei n-aveau la îndemînă vreun sanctuar scump, ci Mintuitorul a condus pe ucenicii Săi în locul liniștit care îi plăcea Lui și în mintea lor experiențele sfinte pe care le-au făcut în ziua aceea, au rămas pentru totdeauna întovărășite de frumusețea muntelui, a văii și a lacului.

Mintuitorul cunoștea caracterul oamenilor pe care îi alesese; cunoștea toate

slăbiciunile și nedeșăvîrșirile lor; cunoștea toate greutățile prin care ei urmau să treacă precum și răspunderea care trebuia să fie pusă asupra lor; și inima Lui era plină de grijă pentru acești aleși. Singur, pe un munte, aproape de lacul Galileii, El a petrecut noaptea întreagă în rugăciune pentru ei, în timp ce ei dormeau la piciorul muntelui. Îndată ce s-au arătat primele raze ale dimineții, El i-a chemat să vină la El, deoarece avea să le comunice un lucru însemnat.

Ucenicii aceștia fuseseră citva timp împreună cu Hristos în lucrarea Lui. Ioan și Iacob, Andrei și Petru, împreună cu Filip, Natanael și Matei fuseseră mai strîns legați de El și fuseseră martori la mai multe minuni ale lui. Petru, Iacob și Ioan se găseau într-o și mai strînsă legătură cu El. Ei erau aproape totdeauna cu El fiind martori la minunile Lui și ascultînd cuvintele Lui. Ioan era și mai intim legat cu Isus, așa încît el e cunoscut ca fiind ucenicul pe care îl iubea Isus. Mintuitorul îi iubea pe toți, dar Ioan avea inima cea mai primitoare. Era mai tînăr ca toți ceilalți, și cu multă încredere copilărească își deschidea inima față de Isus. În felul acesta el ajungea într-o mai strînsă legătură de iubire cu Hristos și prin el s-a transmis poporului Său cea mai profundă, iubitoare și spirituală învățătură a Mintuitorului.

În fruntea unuia din grupele în care sînt împărțiți apostolii se găsește numele lui Filip. El a fost cel dintîi ucenic căruia Isus i-a adresat porunca: „Urmează-Mi”. Filip era din Betsaida, cetatea lui Andrei și a lui Petru. El ascultase învățăturile lui Ioan Botezătorul și auzise cum el prezentase pe Isus Hristos ca Miel al lui Dumnezeu. Filip era un sincer căutător după adevăr, dar era greoi la a crede cu inima. Deși era împreună cu Hristos, totuși din felul în care a vorbit cu Natanael se vede că el nu era cu totul convins de divinitatea lui Isus. Deși Hristos fusese proclamat ca Fiu al lui Dumnezeu printr-un glas din cer, pentru Filip El era „Isus din Nazaret, fiul lui Iosif”. Din nou s-a arătat lipsa de credință a lui Filip cînd au fost hrăniți cei cinci mii de oameni. Pentru a-l încerca Isus a pus întrebarea: „De unde avem să cumpărăm piini ca să mîncească oamenii aceștia?” Răspunsul lui Filip inclina către necredință: „Piinile pe care le-am putea cumpăra cu fiecare să capete puțintel din ele”. Isus S-a intristat. Cu toate că Filip văzuse lucrările Lui și simțise puterea Lui, totuși nu avea credință. Cînd Grecii l-au întrebat pe Filip cu privire la Isus, el n-a folosit acest prilej ca fiind de onoare și de bucurie, pentru a le înfățișa pe Mintuitorul, ci s-a dus să vorbească cu Andrei. Pînă și în ultimile și sumbele ore dinaintea crucificării cuvintele lui Filip erau descurajatoare pentru credință: „Doamne, nu știm unde Te duci: cum putem ști calea într-acolo?” Isus i-a răspuns: „Eu sînt calea, adevărul și viața... Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe

Tatăl Meu”. Un alt răspuns al necredinței: „Doamne, arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns”. Așa de greoi la inimă, așa de slab în credință era ucenicul acela care timp de trei ani fusese cu Isus.

În fericit contrast cu necredința lui Filip era încrederea copilărească a lui Natanael. El era un om de o natură foarte serioasă, un om a cărui credință punea stăpînire pe realitățile nevăzute. Cu toate acestea Filip era un elev în școala lui Hristos și Învățătorul divin suporta cu răbdare necredința și încetineala acestui ucenic. Cînd s-a revărsat Duhul Sfînt asupra ucenicilor, Filip s-a făcut un învățător după voia lui Dumnezeu. El știa despre ce vorbește și învață pe oameni, cu o siguranță care aducea convingere în inima ascultătorilor săi.

În timp ce Isus pregătea pe ucenicii Săi pentru întărire, unul care nu fusese chemat în chip deosebit, a stăruit să se vire între ei. Acesta era Iuda Iscarioteanul, un om care pretindea că este urmaș al lui Hristos. El s-a prezentat și a cerut cu stăruință un loc în acest cerc intim al ucenicilor. Cu multă seriozitate și cu o aparentă sinceritate, el a zis: „Învățătorule, vreau să Te urmez oriunde vei merge”. Isus nici nu l-a respins, nici nu i-a zis bun venit, ci numai a rostit aceste cuvinte triste: „Vulpile au vizuinii și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul”. Iuda credea că Isus este Mesia; și uniindu-se cu apostolii, el spera să-și asigure o poziție înaltă în noua împărăție. Isus voia să nimicească această speranță mărturisindu-i sărăcia Sa.

Ucenicii doreau ca Iuda să facă parte din numărul lor. Înfașurarea lui era impunătoare, era un om ager la minte și talentat în lucrările lui și ei l-au recomandat lui Isus ca pe un om care l-ar fi putut ajuta foarte mult în lucrarea Lui. Au fost însă surprinși văzînd că Isus îl primește așa de rece.

Ucenicii fuseseră foarte mult dezamăgiți pentru faptul că Isus nu încercase să-și asigure colaborarea conducătorilor lui Israel. Ei considerau ca o greșeală faptul că nu-și întărește lucrarea prin asigurarea sprijinului acestor oameni cu influență. Dacă El ar fi respins pe Iuda, în mintea lor ei ar fi pus la îndoială înțelepciunea Domnului. Cele petrecute mai tîrziu cu Iuda le-a arătat primejdia de a îngădui socotelilor lumești să decidă în ce privește potrivirea oamenilor pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Cu toate acestea atunci cînd Iuda a venit între ucenici, el nu era nesimțitor față de frumusețea acelei puteri dumnezeiești care atrăgea sufletele la Mintuitorul. El care nu venise să fărîme strestia frîntă, nici să stingă mucle care fumează, nu voia să respingă acest suflet chiar dacă o singură dorință îl îndemna către lumină. Mintuitorul a citit ce era în inima lui Iuda; El cunoștea adîncimile de nedreptate în care s-ar fi confundat Iuda, dacă nu s-ar fi consacrat harului lui Dumnezeu. Aducînd în legătură cu Sine pe acest om, El îl așeză în situația ca

în fiecare zi să fie pus în legătură cu valorile iubirii Sale neegoiste. Dacă și-ar fi deschis inima față de Hristos, harul dumnezeiesc ar fi îndepărtat pe demonul egoismului și însuși Iuda ar fi fost în stare să devină un supus al împărăției lui Dumnezeu.

Dumnezeu ia pe oameni așa cum sînt, cu elemente omenești în caracterul lor, și le face educația pentru serviciul Său, dacă ei vor fi disciplinați și vor să învețe de la El. Ei nu sînt aleși pentru că sînt desăvîrșiți, ci fără a lua în seamă nedesăvîrșirile lor, sînt aleși pentru că prin cunoașterea și trăirea adevărului, și prin harul lui Hristos să poată fi transformați după chipul Său.

Iuda avea aceleași ocazii pe care le avea și ceilalți ucenici. El a ascultat aceleași învățături prețioase, dar trăirea adevărului pe care o cerea Hristos nu se potrivea cu dorințele și scopurile lui Iuda, și el nu voia să sacrifice propriile sale idei pentru a primi în schimb înțelepciunea dumnezeiască.

Cît de delicat S-a purtat Mintuitorul cu acela care trebuia să fie trădătorul Lui! Învățăturile lui Isus stăruiau asupra principiilor binefacerii, care loveau lăcomia la rădăcină. El a făcut să treacă prin fața lui Iuda înfățișarea urită pe care o are lăcomia și de multe ori acest ucenic și-a dat seama că i se descrie caracterul și i se arată păcatul lui; dar el nu voia să mărturisească și să părăsească nedreptatea sa. El era încrezut în sine și în loc de a se împotrivi ispitei, el a practicat mai departe deprinderile lui hoști. Hristos sta în fața lui ca o pildă vie de ceea ce trebuia să ajungă el dacă folosea mijlocirea și ajutorul dumnezeiesc; dar învățatură după învățatură au ajuns la urechile lui Iuda fără a fi luate în seamă.

Isus nu l-a mustrat pentru lăcomia lui, ci a suportat pe acest om rătăcit cu o răbdare dumnezeiască, deși îi dădea dovadă că îi citea inima ca pe o carte deschisă. El îi pune în față îmbărbătările cele mai puternice pentru a face bine și dacă lepăda lumina cerească, Iuda rămânea fără scuză.

În loc de a umbla în lumină, Iuda a ales să-și păstreze defectul. El a cultivat cu plăcere dorințe rele, patimi pline de răzbuinare, gânduri negre și urite, pînă cînd Satana a pus deplină stăpînire pe acest om. Iuda a ajuns un reprezentant al vrăjmașului lui Hristos.

Cînd a venit să se asociez cu Isus el avea cîteva trăsături de caracter prețioase care ar fi putut ajunge o binecuvîntare pentru Comunitate, și dacă ar fi fost dispus să poarte jugul lui Hristos el ar fi putut să fie unul dintre apostolii de frunte; dar el și-a înăsprit inima cînd i-au fost arătate defectele și plin de îngîmfare și de răutate a ales propriile sale ambiții egoiste, și în felul acesta s-a făcut nepotrivit pentru lucrarea ce Dumnezeu ar fi vrut să-i încredințeze.

Toți ucenicii aveau defecte însemnate, atunci cînd Isus i-a chemat în serviciul Său. Pînă cînd și Ioan care a fost în mai strînsă legătură cu Cel blind și umil, nu era din firea lui blind și binevoitor. El și fratele lui erau numiți „fiii tunetului”. Cînd au venit la Isus, orice dispreț față de El deștepta indignarea și spiritul lor de ceartă. Și temperamentul rău, și răzbuinare și spirit de critică se găsea în ucenicul cel iubit. El era îngîmfat și am-

biția lui era să fie cel dintîi în împărăția lui Dumnezeu; dar zi după zi în contrast cu propriul său spirit de violență el a admirat delicatețea și îndelunga răbdare a lui Isus și a ascultat învățăturile Lui despre umilință și răbdare. El și-a

deschis inima față de influența dumnezeiască și a devenit nu numai un ascultător, ci și un împlinitor al cuvîntului lui Hristos. Eul său personal a fost ascuns în Hristos. El a învățat să poarte jugul lui Hristos și să ducă povara Lui.

Isus a mustrat adesea pe ucenicii Săi, i-a avertizat și i-a certat; dar Ioan și frații lui nu l-au părăsit. Ei au ales pe Isus fără a ține seamă de mustrări. Mintuitorul nu S-a depărtat de ei pentru motivul că erau plini de slăbiciuni și greșeli. Ei au împărțit cu El pînă la sfîrșit încercările Lui, și au învățat învățăturile date de viața Lui. Admirînd pe Hristos, caracterul lor s-a transformat.

Apostolii se deosebeau unii de alții prin obiceiuri și dispozițiune. Între ei se afla vameșul Levi-Matei, și zelotul aprins, Simon, vrăjmașul neîmpăcat al autorității Romei; generosul și impulsivul Petru și Iuda cel cu spirit josnic; Toma sincer la inimă, totuși timid și fricos; Filip greoi la inimă și inclinat spre idoială, și ambițiosii și pretențioșii fii ai lui Zebedeu, împreună cu frații lor. Aceștia au fost adunați și puși la un loc cu greșelile lor diferite, avînd toți tendințe către rău moștenite sau cultivate; dar în, și prin Hristos, ei trebuiau să rămînă în familia lui Dumnezeu, învățînd să devie una în credință. Ei urmau să aibă încercările lor, supărările lor, și deosebirile lor de părerii; dar dacă Hristos locuia în inimile lor, nu puteau fi neînțelegeri între ei. Iubirea Lui i-ar fi făcut să se iubească unul pe altul; învățăturile lui Hristos urmau să-i facă să se împace în ciuda tuturor diferențelor lor, făcînd neucenică să fie în unice pînă cînd vor ajunge la un singur gînd și o singură părere. Hristos este marele centru și ei urmau să se apropie unul de altul exact în măsura în care se apropiau de centru.

Cînd Isus a terminat învățătura Sa pentru ucenici, El a adunat grupa cea mică alături de El, și îngenunchind în mijlocul lor, și punînd mîinile deasupra capului lor El a înălțat o rugăciune dedicîndu-i în serviciul Său cel sfînt. În felul acesta Domnul a rînduit pe ucenicii Săi pentru lucrarea Evangheliei.

Ca reprezentanți ai Lui între oameni, Hristos nu alege îngeri care n-au căzut niciodată, ci ființe omenești, oameni cu aceleași slăbiciuni ca și aceia pe care căutau să-i salveze. Hristos S-a îmbrăcat cu natura omenească pentru a fi în stare să influențeze pe oameni. Dumnezeirea avea nevoie de natura omenească deoarece se cereau și cele dumnezeiești și cele omenești pentru a aduce lumii mintuirea. Dumnezeirea avea nevoie de natura omenească pentru ca oamenii să ajungă o cale de comunicație între Dumnezeu și oameni. La fel stau lucrurile cu servii și trimișii lui Hristos. Omul are nevoie de o putere din afara lui și mai mare ca el pentru a reface în el chipul lui Dumnezeu și pentru a-l face în stare să săvîrșească lucrarea lui Dumnezeu; dar aceasta nu face ca intermediul omului să fie absolut necesar. Natura omenească ia în stăpînire natura divină; Hristos locuiește în inimă prin credință; prin cooperare cu cea dumnezeiască, puterea omului ajunge în stare să facă binele.

Acela care a chemat pescarii din Galilea, cheamă încă oamenii în serviciul Său. Și El este tot așa de binevoitor să manifeste puterea Sa prin noi, cum a făcut-o cu cei dintîi ucenici. Oricît am fi de nedesăvîrșiți și de păcătoși, Domnul ne prezintă oferta de a fi părtași cu El, și a deveni ucenici ai lui Hristos. El ne invită să luăm parte la învățăturile dumnezeiești, pentru ca unindu-ne cu Hristos să putem face lucrările lui Dumnezeu.

„Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere neamăpomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi”. Din cauza aceasta a fost încredințată lucrarea Evangheliei la oameni plini de greșeli, și nu la îngeri. Se vede foarte bine că puterea care lucrează prin slăbiciune omenească, este puterea lui Dumnezeu; și în felul acesta sînt încurajați să credem că puterea care poate să ajute altora care sînt tot așa de slabă ca și noi, poate să ne ajute și nouă, și aceia care ei înșiși sînt cuprinși de slăbiciune, trebuie să fie în stare să poată fi „îngăduitori cu cei neștiutori și rătăciți”. Deoarece ei înșiși au fost în pericol, ei cunosc primejdiiile și greutatea drumului și de aceea sînt chemați să meargă să ajute altora care sînt în aceleași pericol. Se găsesc suflete apăsate de idoială, împovărate de slăbiciuni, lipsite de tărie în credință și neînstare de a înțelege pe Cel Nevăzut; dar un prieten pe care ei îl pot vedea, venînd la ei în locul lui Hristos poate fi inelul de legătură care să prindă credința lor tremurătoare de Hristos.

Noi trebuie să fim împreună lucrători cu îngerii cerești pentru a prezenta lumii pe Isus. Cu un zel deosebit, îngerii așteaptă ca noi să conlucrăm; deoarece omul trebuie să fie mijlocul prin care să se comunice cu omul. Și atunci cînd noi ne predăm lui Hristos cu devoțiune din întreaga inimă, îngerii se bucură cînd pot să vorbească prin glasul nostru pentru a descoperi iubirea lui Dumnezeu.

MĂRIRE ȚIE

Isuse, iubitorule de oameni,
Fiu scump al Dumnezeului
preasfânt,
Îți datorăm a noastră izbăvire
Noi muritorii toți de pe pământ.

Jerfitu-Te-ai pe cruce și
salvat-ai
O lume care trebuia să moară.
(Făcînd așa — cei înțelepți
văd bine —
Pe om Tu l-ai creiat a doua
oară).

Pe calea Ierihonului pustie
Un bun și blind Samaritean
ne-ai fost,
Căci cu durerea noastră Tu
simțit-ai
Și Te-a-ntristat al nostru vitreg
rost.

A Ta învățatură fără seamă
Ne-a scos din beznă, la lumină
vie,

A vieții Tale pildă arătat-a
Oricărui om cum trebuie să fie.

A arătat o cale nouă lumii:
Acea a dragostei și a-nfrățirii;
Toți cei ce-așucă pe această cale
Ajung pe culmile desăvîșirii.

Cuvîntul Tău — sămîntă
semănată
În brazada cea mănoasă și
adîncă —

Prin secole mereu adus-a roadă
Și negreșit, va mai aduce încă.

Căci Duhul Tău e încă printre
oameni

Și amintirea Ta e încă vie.
Isuse, slavă-n veac Ți se cuvîne:
Mărire Ție, deci! Mărire Ție!

O ARMONIOASĂ
CONVIEȚUIRE

Armonia, care după definiție înseamnă: Potrivirea desăvîșită a elementelor unui întreg, o putem vedea pretutindeni și în toate lucrările lui Dumnezeu. De la firicelul de iarbă de pe cîmp, de la floarea din grădină, sau copăcelul din pădure și pînă la cel mai însemnat lucru sau corp din Univers, în simetria, coloritul și în mișcarea lor, se poate vedea o armonie desăvîșită. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea minilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre El. Și aceasta, fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit, dar răsunetul lor străbate tot pămîntul, și glasul lor merge pînă la marginile lumii”. „Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir oștirea lor?” (Ps. 19, 1—4); Is. 40, 26.

Aceasta a fost exclamația Psalmistului David, atunci cînd a privit și a admirat minunata armonie cerească, armonie — care este rezultatul urmării exacte după legile puse de Dumnezeu aștrilor cerești în mersul lor necontenit.

Pornind de la cele spuse mai sus, ne gîndim la urmările fericite ce ar avea pentru lumea pămîntească împlinirea întru totul a poruncilor Legii morale, prin care Dumnezeu a fixat reguli de bună și armonioasă conviețuire pentru oameni. Căci acolo unde se practică și se trăiește intens religia iubirii așa cum este ea arătată în legea celor zece porunci, adică: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”, acolo — în chip natural, — oamenii trăiesc în bună înțelegere și armonie.

Vorbind de armonia frățească, ca membri ai Comunității, trebuie să înțelegem că aci, armonia înseamnă, „bună înțelegere”, sau „bună învoiere”. Și, unde este armonie și „pace, și lui Dumnezeu îi place”.

„Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună! Este ca antdelemnul de preț, care turnat pe capul lui, se pogară pe barbă, pe barba lui Aaron, se pogară pe marginea veșmintelor lui. Este ca roua Hermonului, care se pogară pe munții Sionului, căci acolo dă Domnul binecuvîntarea, viața pentru veșnicie”. (Ps. 133, 1—3).

Cît de plăcută este o asemenea viață de dulce armonie frățească, și ce mari binecuvîntări aduce ea pentru toți acei ce o trăiesc! „Căci acolo dă Domnul binecuvîntarea, viața pentru veșnicie”.

Înțelegem din cele citite mai sus, că armonia frățească, apare ca o însușire creștină și că este un factor de seamă în viața credinciosului. Trăirea în armonie cu frații, este un pas însemnat spre sfințire „fără care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu”; trăirea sau netrăirea în armonie cu frații poate influența mintuirea noastră personală și chiar mintuirea altora. Armonia în Comunitate deci, ar trebui să constituie o țintă înaltă, spre ajungerea căreia să tindă fiecare membru credincios al Bisericii Domnului” ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri”.

Trăirea în armonie frățească în Comunitate, este absolut necesară pentru aceasta însă, fiecare membru al Comunității trebuie să fie călăuzit de principiul stabilit de către Domnul nostru Isus Hristos: „Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel”. (Mat. 7, 12).

Aceasta s-ar putea interpreta cam în felul următor: „În legătura ta cu alții, așează-te în locul lor. Pătrunde în simțămintele lor, în greutățile lor, în bucuriile și în intristările lor. Fă-te una cu ei. Apoi poartă-te față de ei, așa cum ar dori să-ți faci ție, dacă ar fi să schimbi locul cu ei”. Aceasta este adevărata regulă de sinceritate, și poate ajuta mult la trăirea unei vieți fericite și armonioasă în Comunitate. Aceasta este o altă explicație a Legii care zice: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”. Și, aceasta este miezul învățaturii profeților. Este principiul cerului, și va fi împlinit în toți acei care sînt pregătiți pentru societatea sfîntă”.

Este adevărat că pentru a trăi în armonie cu frații și cu toți oamenii, este nevoie de o totală lepădare de sine. Domnul Hristos spune: „Dacă voieste cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze”. „În cînte fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși”. „Nimeni să nu-și caute folosul lui, ci fiecare să caute folosul altuia”.

„Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blîndete, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plîngă de altul iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi”. Căci, „înțelepciunea care vine de sus, este întii curată, apoi pașnică, blîndă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace”. Trăirea acestor sfînte învățături este secretul armoniei frățești în Comunitate. (Rom. 12, 9; 1 Cor. 10, 24; Col. 3, 12, 13; Iacob 3, 16—18).

Sf. Apostol Pavel, scrie în epistola sa către Romani: Dragostea să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău și lipiți-vă tare de bine". Iar Apostolul Petru, scrie și el: „Deci, ca unii, care prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima". (Rom. 12, 9; 1 Petru 1, 22).

Aci, se pune accentul pe sinceritate. Sinceritatea în iubirea frățească, sinceritatea în credință, sinceritate în tot ce spunem și facem unii pentru alții. „Astfel să vorbiți și astfel să și faceți, ca unii care v-ați curățit inimile prin adevăr".

A fi sincer înseamnă a fi curat la inimă, „fără vicieșug, om care vorbește și lucrează fără prefăcătorie". Se spune că „adevăratea noblete a unui suflet, se manifestă prin sinceritate, care este adevăratul semn deosebitor ce înalță pe om și-l apropie de Dumnezeu. Unde nu este sinceritate, nu poate avea loc adevărul, singurul care lucrează la închegarea unei adevărate armonii între frați".

Nu există mijloc mai puternic de a ne slăbi spiritualitatea, decât de a fi invidioși, de a ne bănui unii pe alții, și a fi porniți spre aflarea de greșeli și bănuitorii de rele".

Deosebirile cele mici, dacă sînt prea mult luate în seamă, duc la acțiuni care distrug armonia frățească. Se ne apropiem deci tot mai mult de Dumnezeu și noi unii de alții. Căci,

armonia și unirea care există printre membrii Comunității, este mărturia cea mai puternică ce poate fi prezentată că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume, ca să mintuască pe păcătoși", și că El, Domnul Hristos, este prezent în Biserica Sa". „Tainele inimii lui sînt descoperite, așa că va cădea cu fața la pămînt, și se va închina lui Dumnezeu și va mărturisi, că în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru". (1 Cor. 14, 25).

„Să ne străduim să cultivăm în viața noastră caracterul Domnului Hristos. „Dacă avem caracterul Domnului Hristos, atunci putem săvîrși laolaltă lucrarea lui Dumnezeu. Hristos în noi, va întîlni pe Hristos din frații noștri și Duhul Sfînt va avea acea unitate de inimi și de acțiune, care mărturisește înaintea lumii că noi sîntem copiii lui Dumnezeu. Domnul să ne ajute să murim față de eu, și să ne renaștem, ca Hristos să trăiască în noi ca un principiu viu și lucrător, ca o putere care ne poate păstra sfinți".

Deci dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mîngiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gînd. Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenție fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci la foloasele altuia. Să aveți în voi gîndul acesta, care era și în Hristos Isus". Filip. 2, 1—5.

UN POPOR BIBLIC (GUANȘII)

Pe insulele Canare și pe lângă coastele Africii de Nord se găsește un popor „Guanși". Cine este și cum a ajuns el aici în aceste ținuturi? S-a constatat după cercetări amănunțite că este un tip semit de oameni, din Siria și Palestina. Dar „ce popor din Orientul Mijlociu a putut să înfăptuiască această lungă migrațiune pînă în insulele Canare?" Istoria vechiului Orient nu ne lasă de fel în incercătură; nu există decît locuitorii din Canaan și mai bine zis, Filistenii.

Regii cușiti din dinastia lui Nimrod i-au forțat pe vechii locuitori ai Canaanului, care trăiau printre popoarele guvernate de dinșii să-și părăsescă patria adoptivă și să-și caute un refugiu în altă parte. Istoricii arabi desemnează pe acești primi Canaanii sub numele de „amalikas". Domnul Lénorant crede că această expulzare violentă a fost rezultatul invaziei arienilor urmași ai lui Iafet ce a avut loc între anii 2500 și 2400 î.e.n. (chiar și arheologii spanioli sînt de acord cu fixarea la această dată a uneia dintre populările arheologului canarian). Pricopius povestește că locuitorii din Canaan, izgoniți din căminurile lor de către urmașii lui Moise, — Iosua, conducătorul Israelului, — s-au refugiat în orașele maritime ale Feniciei și că numeroase familii au părăsit țărniurile Iudeei pentru a merge să-și caute o nouă patrie. Mulți dintre acești fugari s-au stabilit pe coastele Africii de Nord. „Există la Tanger — afirmă Procopius — două coloane de piatră, alături de o mare fîntină unde se poate citi o inscripție cu caractere feniciene care sună astfel: „Noi sîntem cei care am fugit din fața lui Iosua". Această mărturie conținută în lucrarea „De Bello Vandalico", a lui Procopius, care a fost secretarul lui Balizarie, și care și-a scris lucrarea în veacul al VI-lea, este de netăgăduit mai ales fiindcă este vorba de un monument așezat într-o piață publică și bine cunoscut de toată lumea. Sfîntul Augustin spune în scrisoarea sa către romani, că atunci cînd, pe vremea sa, un locuitor din ținuturile Hipponului sau Cartaginei, era întrebare care îi era originea, acesta răspundea invariabil: „Sînt din Canaan". Nu este de mirare că acești palestinieni exilați, care cunoșteau insulele Canare din descrierea marinarilor feniceni, să fi ajuns pînă la ele. Ceva mai mult, unii autori vor să atribuie acestui misterios exod al locuitorilor din Canaan, — de proveniență atlantică, — prima debarcare în America Centrală, unde ei ar fi dat naștere primelor comunități Ulmece și a viitorului imperiu Maya.

În Africa de Nord acești canaanii au cultivat pămîntul și s-au amestecat cu populația locală de origină libiană. S-a

format un popor mixt, popor ale cărui trăsături erau mai degrabă libiene decît semite, dar care practica religia palestinienilor și care vorbea încă limba feniciană pe vremea cînd sfîntul Augustin conducea biserica din Hippon. Acest popor, care a fost îngroșat de celelalte migrațiuni canaanite, cînd regii păstori au năvălit în Egipt, trimisese grupuri de coloniști ca să se stabilească în anumite ținuturi ale litoralului spaniol și pe o parte a coastei Mauritaniei pînă la Capul Nun, unde au întemeiat 300 de orașe. Nu este imposibil ca acești locuitori din Canaan să-și fi continuat explorările pe mare și să fi găsit insulele Canare ce se află tocmai în fața Capului Nun. Cine oare, dacă nu ei, ar fi putut să întemeieze piețele comerciale pe insulele vizitate de feniceni, unde pinzele purpurii ale flotei Tyrului căntau prețioasele produse necesare fabricării purperei?

Mai departe găsim în acest articol o descriere din timpul lui Isaia și anume despre cetatea Tarsis. Iată ce scrie:

„Marea victimă a expansionismului brutal al Cartaginei trebuie să fie înfloritoarea și puternica cetate atlantică a Tarsei. Tarsisul biblic care a cunoscut un mileniu întreg de strălucire și unde corăbiile feniciene și israeliene se duceau în mod regulat să încarce aur, argint și cositor. Profeția lui Isaia, s-a realizat două veacuri mai tîrziu, datorită flotei cartagineze și armatelor coloniei feniciene Gades (actualul Cadix). Tartesa a fost învinsă și altă de bine rasă de pe suprafața pămîntului încît arheologii nu au izbutit să-i găsească ruinele sau așezarea. Cetatea Tartesa a pierit împreună cu secretul civilizației sale".

Toate aceste lucruri au o strînsă legătură cu neamul semit, care s-a răspîndit în această parte a lumii contribuind în mare parte la înflorirea și progresul acestor ținuturi.

Acest popor a uitat și nu-și cunoaște proveniența sa, afară de guanși din insula Tenerife care întrebăți fiind încă în secolul al XVII-lea de un străin, dacă știu de unde au venit strămoșii lor, ei răspundeau: „Părinții noștri ne-au spus că Dumnezeu ne-a așezat pe această insulă, că ne-a uitat aici, dar că într-o zi va reveni la noi pe soarele pe care-l face să răsărară în fiecare dimineață, de acolo de unde am venit". de A. G. (Culegeri din articolul: „Originea misterioasă a Guanșilor" apărut în revista „Orizonturi" martie 1958).

Cele de mai sus confirmă spusese Bibliiei cu privire la exodul poporului evreu din Egipt și la stabilirea lor în pămîntul Canaanului.

DESPRE IMPORTANȚA EDUCAȚIEI

Ce este educația și ce poate face ea dacă este bine folosită la timp?

„Scopul educației este formarea omului”, zice Pestalozzi.

„Ea are să cultive, să deprindă, să dezvolte și să fortifice toate facultățile fizice, intelectuale, morale și spirituale care constituie în copil firea și demnitatea omenească. Activitatea educativă trebuie să se manifeste ca o influență intenționată și după un plan bine stabilit, urmărind ca punct final formarea unui caracter moral; căci numai de la un astfel de caracter poate aștepta ceva bun atât familia cât și societatea”.

„Educația trebuie să ajute pe fiecare să-și dea seama nu numai de faptul că este om, dar și că e membru al întregii omeniri”. Istoria Pedagogiei p. 146.

În acțiunea educativă căutăm a ne folosi de firea mai mult sau mai puțin pronunțată a copilului. Trebuie să ținem seama și de faptul că avem de-a face cu diferite grade de inteligență, memorie bună sau slabă, fire sentimentală, adâncă, fire aspră, înbisă, deschisă, simțitoare, nesimțitoare. De aceea este de mult folos ca educatorul, și mai ales mama să cunoască bine firea copilului și să caute prin mijloace potrivite, a tempera ce este rău și a dezvolta ce este bun.

O educație bună e de o importanță capitală atât pentru individ cât și pentru societate. Multe din relele ce neliniștesc societatea își au izvorul în reaua creștere a copiilor. Cauza principală a unei educații greșite adeseori e că părinților le lipsesc cunoștințele necesare, care i-ar face în stare să dea această educație.

Nu există situație mai tristă ca acolo unde părinții neglijează această primă educație sperând că timpul și societatea îl vor face mai bun.

S-a pus adesea întrebarea, când să înceapă această educație?

Răspunsul este: Cât mai de timpuriu.

Nu trebuie să așteptăm pînă cînd mințea copilului a început să raționeze, căci nu e necesar ca el să cunoască motivele care să-l îndemne să facă ceva; e destul să fie deprins să facă binele și să ocolească răul.

Nu se pot stabili reguli fixe; acestea depind foarte mult de starea sănătății, de temperament și constituție. În general se poate spune că activitatea mamei cu privire la creșterea și educație, începe îndată ce copilul își arată voința prin plîns, mișcări, prin sentimentele sale de bucurie sau de răutate. Nu sînt rare cazurile cînd vedem copii mici, care nu pot încă vorbi, dar sînt stăpîniți de ură, față de alți copii preferați și desmierdați de părinții lor. Mama e datoră să găsească mijlocul cel mai potrivit ca să împiedice dezvoltarea tuturor pornirilor rele.

Copilul vine pe lume cu zestrea ereditară, adică cu moșteniri din firea bună

sau rea a înaintașilor săi; în plus cu neputința de a se ajuta singur. Nu e viețuitoare pe pămînt care pentru dezvoltarea sa corporală să aibă așa multă nevoie de ajutor, ca omul; și tot astfel, pentru dezvoltarea facultăților sau puterilor sale sufletești și morale el are mare nevoie de ajutor de la cei din jurul lui, de la cei apropiați lui.

Sarcina aceasta revine în primul rînd părinților în preajma cărora trăiește în prima fază a vieții; dar ei mai au și datoria să semene cît mai de timpuriu în sufletul copilului sămînța virtuții și s-o ajute să încolțească, să crească sămînța binelui înăbușind pornirile rele din firea lui. Adesea auzim: li lipsesc cei șapte ani de acasă”; sau: „A avut parte de o educație frumoasă”; „are fond bun”. Toate aceste expresii fac aluzie tocmai la prima perioadă a vieții unui om. Aici, în această perioadă a vieții sînt fixate, bunele deprinderi, bunele maniere și bunele principii, căci mai tîrziu toate acestea trec în faza de dez-

voltare. Socotesc că tocmai aci noi mamele, în duioșia noastră rău înțeleasă, facem enorme greșeli, aminînd această lucrare pentru mai tîrziu de teamă să nu întristăm pe micuții noștri.

Și dacă temelia binelui se pune încă din cea mai fragedă copilărie, tot așa și răul își poate avea rădăcini încă din această fragedă vîrstă. Este prea adevărat că multe din cele ce le învață copilul în acest timp nu și le poate aminti; dar aceasta a format temelia educației lui și această temelie este rădăcina de la care se vor recolta cele mai plăcute roade.

Copiii trebuie supravegheați și trebuie să li se repete foarte des învățăturile, căci ei uită foarte repede sfaturile bune. De asemenea de un mare ajutor

pentru copil se va dovedi grija părinților de a-l preocupa continuu, cu ceva; fie cu jucării cînd este mic, fie cu preocupări folositoare cînd crește ceva mai mare.

Ceea ce asigură educația copilului nu sînt mijloacele aspre, ci autoritatea educatorului și iubirea — însă această iubire trebuie întovărășită todeauna de rațiune și nu de indulgență slabă.

„Nu severitate glacială, rece — și nici slăbiciune lipsită de caracter, ci măsură în dragoste și asprime, în mîngieri și în pretinderi, trebuie să caracterizeze comportarea mamei față de copil.

Mama îngestrată cu autoritate morală, condusă de iubire rațională, recurgînd și la severitate, cînd e necesar, va fi în stare să obișnuiască pe copil a înfăptui todeauna binele.

Pedagogul A. S. Macarenko, consideră că pedeapsa trebuie aplicată cu mult tact pedagogic astfel ca ea să fie primită de cel vinovat ca ceva pe deplin meritat. Inst. Pedagogiei pag. 346 (Căci nimic nu revoltă mai mult pe un copil, decît impresia ce o are că a fost pedepsit pe nedrept).

Obișnuița cu deprinderi bune cere, ca oricare altă acțiune educativă: tact, supraveghere, stăruință și răbdare.

Deprinderea e la început mecanică, dar foarte curînd devine obișnuită și aceasta e o a doua natură.

În „Cartea pentru părinți”, și în „Prelegeri despre educația copiilor”, Macarenko a tratat problema educației în familie.

„Familia este în adevăr un colectiv educador, dacă în familie domnește respectul reciproc între membrii ei. Părintii trebuie să arate față de copii o dragoste severă. Orice indulgență față de copii dezvoltă în ei egoismul, vanitatea, boieria și lenea.

Adevărata autoritate este bazată pe dragostea de muncă, pe purtarea demnă, ca cetățeni ai patriei, pe cunoștințele ce le transmit și ajutorul ce le acordă. Disciplina, după părerea lui, nu este un mijloc al educației, ci un rezultat al ei. Inst. Ped. p. 346.

În măsura în care copilul poate pricepe, el poate să primească anumite învățături cu privire la:

Iubirea față de aproapele, iubirea față de adevăr, respect față de părinți, respect față de bătrîni și educatori, respect pentru ceea ce aparține altuia, ordinea și curățenia trupei și sufletească, stima față de oameni, a fi gata să ajute pe cel în nevoie, a învăța modestia, podoaba sfințită care stă bine oricui indiferent de sex, spirit de economie, împlinirea datoriei, ca o importantă parte a fericirii omenești, simpatia față de animale și plante prin care se dovedește finețea sufletească, bunătate și îngăduință, — virtuți din lipsa cărora rezultă multe supărări și neajunsuri între oameni.

EXPLICAȚIA PILDEI

Comentariile teologice cu privire la pilda omului bogat și săracul Lazăr, s-au deosebit unele de altele de-a lungul secolelor, deși învățații erau renumiți și eminenți în ce privește erudiția și evlavia lor. Totuși, majoritatea dintre ei, pare că au privit istorisirea ca pe o simplă parabolă în timp ce alții au susținut că este o narațiune istorică. Adventiștii, pentru mai multe motive, cred că ea este o parabolă.

Cuvîntul parabolă, vine din grecescul *parabole*, și înseamnă „a așeza lângă”, „a trage de-a lungul”. Isus a folosit parabolele pentru a explica adevăruri mari. El a așezat o istorisire simplă de-a lungul unui adevăr profund, și profunzimea sau adîncimea lui a fost luminată de către istorisirea simplă.

CUM SE APLICĂ ȘI CE URMĂREȘTE PARABOLA

Istorisirea cu omul bogat și săracul Lazăr, este una din acea grupă a parabolelor adresată în mod particular fariseilor, deși erau de față vameșii și păcătoșii. Faptul că Isus vorbea cu cei lepădați, păcătoși și minca cu ei (Luca 15, 2), a atras asupra Sa aspre muștrări din partea fariseilor. Ei murmurau: „Omul acesta primește pe păcătoși și mînincă cu ei”. (Luca 15, 2) Atitudinea lor a dat ocazie Mîntuitorului, de a rosti o grupă de pilde înduioșătoare, dintre care una este parabola omului bogat și a săracului Lazăr. Prima dintre acestea este pilda cu oaia pierdută, urmată de drahma pierdută, apoi de fiul pierdut și la urmă de pilda ispravnicului necredincios.

În timp ce fiecare dintre aceste pilde accentuează adevăruri esențiale din Evanghelia Mîntuitorului nostru, învățătura de bază a fiecăreia este aceeași. Ajungînd la culmea pildei cu oaia pierdută, Domnul zice: „Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer, pentru un singur păcătos care se pocăiește, decît pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care nu au nevoie de pocăință” (Luca 15, 7). Nu este greu nimănui să vadă bucuria Lui în legătură cu cei „nouăzeci și nouă de neprihăniți”. El accentuează același gînd la încheierea pildei cu drahma pierdută și cu fiul pierdut. În toate pildele, era bucurie pentru găsirea a ceea ce fusese pierdut. Adevărul cuvintelor Sale a fost înțeles atît de farisei cît și de mulțime, dar fariseii au respins solia Sa.

În stăruința Sa de a descoperi solia iubirii Sale, Isus a ilustrat împărăția lui Dumnezeu, în multe chipuri. Mai bine de o sută de ori găsim în Evanghelia, expresia „Împărăția lui Dumnezeu” sau „împărăția cerurilor” și de fiecare dată Isus a accentuat gîndul că împărăția lui Dumnezeu este plină cu bucurie și ferice. Dar acești farisei, împrejmuiți de tradiții, de rînduiri și de porunci omenești, nu mai lăsaseră loc în religia lor și pentru bucurie, nici măcar cu ocazia găsirii celui pierdut. De fapt, mîndria lor îi despărțise de cei ce trebuiau să fie obiectele milci lor.

Astfel, în dorința de a face să înțeleagă învățătura despre Împărăție, acestor oameni cu îndreptățire de sine, Isus a rostit parabola ispravnicului necredincios. El le-a spus despre un om care avea un ispravnic. Ispravnicul risipea bunurile încredințate lui și a fost chemat să-și dea socoteala. Cum era el nedrept, a căutat o cale de acțiune nerecomandabilă. El se îngrijea de viitorul său și în dorința de a cîștiga favoarea celor cu care lucrase, s-a dus la fiecare dintre ei și a început să se tocmească.

Cei ce datorau bani omului ale căruia erau lucrurile, au primit următoarea sugestie de aranjare: Dacă unul datora o sută de măsuri de grâu, ispravnicul a sfătuit pe datornic să scrie optzeci. Dacă datoria era de o sută de măsuri de untdelemn, datornicul era sfătuit să scrie cincizeci. Această metodă, desigur, era necinstită și rea. Dar el, fiind un om viclean, își asigura prietenia pentru viitor. Nimeni n-ar putea pretinde că în această parabolă, Isus aproba necinstea și înșelăciunea ispravnicului. Dar din ispravnicia acestui om, El trăgea o învățătură vitală. Chiar și omul nelegiuit face provizie pentru viitorul său pămîntesc; cu cît mai important este ca tîn copil al lui Dumnezeu să se îngrijească de viața viitoare! Și Marele Învățător adăugă: „Căci fiii veacului acestuia sînt mai înțelepți decît fiii luminii” (Luca 16, 8).

Aceste învățături nu erau binevenite pentru farisei, pentru că ei erau lacomi, și cînd le-au auzit, și-au bătut joc de El (16, 14). Adică ei au vrut ca învățăturile lui Isus, să fie disprețuite. Acțiunea lor însă, a atras din partea Domnului o aspră muștrare: „Voi căutați să vă arătați neprihăniți înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaște inimile; pentru că ce este înălțat înaintea oamenilor este o uriciune înaintea lui Dumnezeu” (v. 15). Cu această ocazie, Isus a rostit una dintre cele mai iluminatoare declarații dintre toate învățăturile Sale; El zise: „Legea și profeții au tînut pînă la Ioan; de atunci începe Evanghelia împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește și fiecare, ca să intre în ea, dă năvală” (v. 16).

Evanghelia lui Hristos este tot așa de largă ca și lumea, și în împărăția Sa oricine poate auzi un bun venit. Cîtă deosebire față de învățăturile cărturarilor și fariseilor! Ei spuneau că saracia este semnul blestemului lui Dumnezeu, în timp ce bogăția era pașaportul pentru lumea de sus a slavei. Solia Mîntuitorului a găsit răspuns în inimile mulțimilor, în deosebi printre aceia pe care fariseii îi disprețuiau. Citim: „Gloata cea mare îl asculta cu plăcere” (Marcu 12, 37). Oamenii din toate straturile sociale — arit dintre cei oprimați ca și mulți dintre cei privilegiați — năvăleau spre învățăturile lui Isus. Dar fariseii, prin chiar atitudinea lor față de Marele Învățător și față de cei ce credeau solia Sa, se excludeau pe sine de la această împărăție.

Unora ca aceștia, Isus le-a zis: „Vai de voi cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi închideți oamenilor împărăția cerurilor: nici voi nu intrați în ea și

nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați” (Mat. 23, 13). Și iarăși: „Vameșii și desfrînații merg înaintea voastră în împărăția lui Dumnezeu” (21, 23). Cei lepădați, fără să cunoască Legea și profețiile, năvăleau în împărăție, dar cei ce cunoșteau scrierile sfinte — cunoșteau orice iotă și literă, — refuzau vestea cea bună a mîntuirii.

Isus, în parabolele Sale, a denunțat egoismul și zgîrcenia atît de grosolane din lumea religioasă a acelor zile. Fariseii erau lacomi și lăcomia izvorăște din hotărîrea de a obține ceva în detrimentul altora. Ea înjosește și robește sufletul. Ea nimicește judecata și conduce pe oameni la acțiuni rele și vătămătoare. Să răsucești neprihănirea pentru a-ți ajunge scopurile nelegiuite, este un lucru nespun de drăcesc.

Dar, exact așa făceau oamenii aceștia. Ei erau mîndri și lacomi, totuși gata să se îndreptățească înaintea oamenilor. În același timp ei batjocoreau pe Marele Învățător al tuturor timpurilor. Ei aveau Legea lui Dumnezeu în miinile lor, dar legea păcatului era în inimile lor. Ei erau familiarizați în mod perfect cu iotă și cu litera Cuvîntului scris, dar ei nu cunoșteau Cuvîntul viu, Autorul tuturor adevărilor. În ciuda pietății lor exterioare, în realitate, ei lepădau pe Cel Sfînt al lui Dumnezeu. Religia lor era numai pe dinafară și atitudinea lor a atras asupra-le din partea Domnului muștrări usturătoare. În loc ca religia să fie o bucurie că împărăția e la îndemîna tuturor, ei făcuseră din ea o moștenire exclusivă, numai pentru cîțiva favorizați.

Cu toată pretenția lor de pietate, acești învățători, erau nespun de lăbărtați în materie de morală. Divorțul era aprobat de rabinii, pentru cele mai neînsemnate cauze. Hilel, bunicul lui Gamaliel învăța în școala sa, că un om poate să divorțeze de soția sa, dacă ea a ars mîncarea, sau a sărat prea mult supă. Violarea pe față a principiilor veșnice, ale marelui legi morale, de către farisei, a determinat pe Domnul să spună: Este mai lesne să treacă cerul și pămîntul, decît să cadă o singură frîntură de slovă din lege. Oricine își lasă nevasta și ia pe alta de nevastă, desfrînează; și cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbatul ei, desfrînează”. (Luca 16, 17, 18).

Cînd Isus a rostit aceste cuvinte, El se apropia de sfîrșitul slujirii Sale publice. Mîntuitorul adresa ultimele Sale apeluri. În fața Lui se găseau vameșii și păcătoșii, fariseii și norodul. Cît de mult dorea El ca toți să vină la Sine și să fie mîntuiți! Scopul deosebit al grupei de pilde, era ca să arate că împărăția de care El vorbea, era mai mult decît forme și ceremonii; ea era părăția cu Dumnezeu și cu omul.

În parabola cu oaia pierdută, iubirea păstrolului este foarte frumos ilustrată, în timp ce căutarea stăruitoare a dinarului de argint din partea femeii scoțea învățătura că ceea ce e pierdut, avea o adevărată valoare. Dar nici una nu este atît de mișcătoare ca parabola fiului

DIN LUCA 16

risipitor, pentru că în ea, vedem dragostea părintească a lui Dumnezeu. Culmea celor trei parabole, este aceeași — marea bucurie la găsirea a ceea ce fusese pierdut. Istorisirea cu economul necredincios, în timp ce e mai greu de priceput, — oferea o mare învățatură în deosebi fariseilor, pentru că mulți dintre ei erau afaceriști.

Și acum, Mintuitorul, rostește un alt mare adevăr, — nevoia de a fi gata pentru ziua morții. Pentru ca să poată da această lecție, el a rostit povestea atît de familiară, a omului bogat și a săracului Lazăr, al cărei scop, era să accentueze adevărul vital, că bogățiile, în loc de a duce pe oameni în locuințele veșnice împreună cu cei mințuiți, s-au dovedit din contră, o barieră împotriva mințuirii.

Cei mai mulți comentatori sînt de părere că această parabolă — aproape unică, — a omului bogat și a săracului Lazăr, urmează în mod logic parabola economului nedrept. În ceea ce privește viața sa exterioară, nu este nici un semn care ar merita reproș. El nu este arătat ca fiind desfrînat și nedrept. El era bogat și trăia într-un cămin frumos. Mai mult, era și îngăduitor, pentru că lăsa pe Lazăr să cerșească la poarta lui. Locul acestui om bogat, în concepția socială a fariseilor, era asigurat. Ca fiu al lui Abraam fără îndoială că bogatul era mîndru în mod deosebit de neamul lui. Dar cînd socoteala vieții sale se închise, o prăpastie adîncă l-a despărțit de Abraam — o prăpastie peste care nu se putea trece. Isus a arătat că întreaga sa viață fusese trăită într-o falsă siguranță. Fiind un fiu al lui Abraam, e firesc că omul se gîndea despre sine ca fiind în împărăția lui Dumnezeu. Dar Isus a arătat nu numai că el era afară din împărăția cea veșnică, dar era lăsat afară pentru totdeauna, — pentru veșnicie.

Acesta este punctul culminant al parabolei.

I. O analiză a parabolei

1. Categoria interpretării literale

Scena parabolei se găsește în hades — din grecește, — iar în ebraică — șeol. Pilda este citată adesea pentru a adevări concepția populară a nemuririi de la natură a sufletului. Apărătorii ei susțin că pilda oferă o privire vrednică de crezut în viața viitoare, privire furnizată de însuși Mintuitorul și ridică perdeaua care ne desparte de lumea nevăzută.

Să notăm cîteva dintre problemele care confruntă pe cei ce au asemenea vederi. În acest tablou, atît bogatul cît și Lazăr, au murit. Deși nu se spune nimic despre un suflet nemuritor și intangibil, adică ce nu poate fi pipăit, care părește corpul la moarte, — totuși aceste două caractere sînt privite adesea ca spirite dezincarnate, două duhuri care — își simt: unul mizeria și celălalt bucuria, — cu cuvinte ce se rostesc de buzele lor.

Omul bogat ajuns în chinuri, este arătat în pildă, că a văzut pe Lazăr

departe, în sinul lui Abraam — o concepție populară, — și a rugat pe Abraam să trimită pe Lazăr să-i ușureze chinurile măcar cu o picătură de apă ca să-i răcorească limba. Ca răspuns i se amintește de prăpastia de netrecut care se găsește între ei.

Tabloul este următorul: prăpastia dintre cer și iad, în realitate este atît de largă, încît persoanele din sensurile opuse nu o pot trece; dar destul de strîmtă încît le îngăduie să converseze împreună. Dacă tabloul este luat literal, atunci, locuințele mințuitorilor și ale condamnaților sînt pentru totdeauna la vedere și auzire, atît a unora cît și a celorlalți, deși spațiul dintre ei este de netrecut.

Nu trebuie trecut cu vederea că Lazăr a fost dus în sinul lui Abraam, dar nu în prezența lui Dumnezeu. Personajul de seamă este Abraam, iar despre cei doi nu se spune că mai întîi au trecut printr-o înviere. Această concepție ne duce într-un labirint de obscuritate și contradicții. Ea creează o amestecătură plină de confuzie, atît literală cît și figurată, și violează declarațiile clare ale Scripturilor.

2. Ca narație, este o parabolă literală sau alegorică?

Parabola este o metodă obișnuită, folosită de Mintuitorul, cînd învătă adevărul. Iar principiile și legile parabolelor, familiare în zilele Mintuitorului, erau un adăpost sigur împotriva unei rele înțelegeri și interpretări. Această parabolă particulară și deosebită, unică în Noul Testament, își are paralela sa apropiată în V. Testament, în închipuirea parabolică din Is. 14, 9—11 care reprezintă împărați morți, care deși în realitate sînt în mormintele lor, se ridică și se asază pe tronurile lor în Seol (grecește Hades) discutînd și bucurîndu-se de puternicul cuceritor babilonian, care îi omorise pe ei, dar care și el acum este învins de moarte și vine să șadă pe tron împreună cu ei în ținuturile de jos.

Parabola lui Iotam despre pomii, viță și mărarine, anajați într-o discuție patetică, este o altă parabolă în V. Testament. Episodul, în realitate, n-a avut loc niciodată. Dar lucrul acesta nu scade cu nimic adevărul prezentat în formă de parabolă.

Această parabolă prezintă obiectele personificate, care au primit viață și darul de a vorbi. În Jud. 9, 8—15, citim: „Copacii au plecat să ungă un împărat și să-l pună în fruntea lor. Ei au zis mîslinului...“ Oricine poate să recunoască limbajul figurativ al parabolei. Ea este adesea înrudită cu faptele și cu ficțiunile. În concepția noastră despre moarte, oamenii morți care țin cuvîntări cu rațiuni, sînt asemenea cu copacii care țin discursuri. Deci, într-o parabolă, adesea este un adevăr substanțial în înveliș de supra-natural.

În parabola din Luca 16, hades, este zugrăvit în mod figurat ca un loc al vieții, al amintirii și al vorbirii. Și morții din hades sînt arătați ca fiind vii, cîntînd să mustre pe cei vii. În pildă, morții sînt

făcuți să vorbească și să lucreze, ceea ce este îngăduit într-o parabolă, pentru că în parabolă, orice nepotrivire în ceea ce privește timpul, locul, distanța, și altele, dispar. În această alegorie, referirile la prăpastie, la flăcările focului și la morții care vorbesc, trebuie toate subînțelese, pentru că istorisirea a fost spusă pentru a enunța sau exprima un adevăr. În aceasta consta punctul și scopul parabolei, pentru că morții, în realitate, nu sînt ființe vii și conștiente, iar răspălirile nu le sînt încă acordate.

3. Nu poate fi și literal și figurativ.

Toți sînt de acord că istorisirea trebuie să fie sau un fapt literal — și deci o întîmplare adevărată, reală, — sau este numai o simplă parabolă. Nu pot fi amîndouă în același timp. Dacă este literal trebuie să fie la fel de adevărat în fapt și consistent în detalii. Dar dacă este numai o parabolă, atunci trebuie să fie căutată numai morala ei. Și atunci, istorisirea trebuie supusă legilor și restricțiilor recunoscute parabolei, în care caz toate trebuie să fie subînțelese. După cum vedem, aplicarea literală, în mod clar este de neacceptat, și se sfîrîmă sub povara propriilor ei absurdități. Aici Mintuitorul nu dezvăluie particularitățile vieții de dincolo de mormînt. Mai curînd, El folosește o istorisire înțeleasă în timpurile acelea, ca să îndemne și să mustre pe cei care refuzau învățăturile Sale cu privire la o bună folosire a bogățiilor lor.

Susținătorii literalismului, pretind că ambele nume din parabolă erau într-o stare dezincarnată, adică fără trupuri. Și totuși, se spune clar că bogatul avea ochi cu care a văzut, avea o limbă cu care a vorbit și pentru care căuta răcorire din virful degetului lui Lazăr. Toate acestea sînt părți adevărate ale trupului omnesc. În felul acesta sînt ei zugrăviți, și anume că au mers în trup la răspălirile lor, în ciuda faptului că despre bogat stă scris că a fost îngropat, a fost așezat în pămînt. Cei care susțin că Hristos, prin această parabolă, admite ceea ce noi socotim că este o concepție păgînă despre moarte, trebuie să susțină de asemenea că El a admis și procedeul nedrept al economului necredincios. Dar la aceasta, nici unul dintre ei nu este de acord.

În ceea ce privește sinul lui Abraam și ce înseamnă el, un autor de seamă, spune următoarele:

„Nu sînt de acord cu acci care spun că sinul lui Aaraam este o expresie figurată, care arată cea mai înaltă stare de fericire cerească, pentru că în această scenă apare chiar Abraam în propria sa persoană. Și dacă el însuși este prezent în sens literal, e greu de presupus că el a folosit doar sinul său în același timp în sens figurat! Dacă sinul său este figurat, atunci Abraam însuși este la figurat și deci, de la sine înțeles că întreaga istorisire este la figurat“.

Toate începurile de a amesteca literalul cu figuratul, sînt la fel de zadarnice. Cei mai buni comentatori, atît

dintre cei vechi cit și dintre cei moderni, o consideră pe drept cuvânt, numai o parabolă. Fraza de introducere și întreaga formă a construcției corespunde exact cu celelalte parabole ale lui Hristos, ca ispravnic necredincios sau fiul risipitor. Pentru susținerea contrariului, ar trebui prezentate dovezi.

4. O parabolă care nu prezintă teme pentru doctrină

Abсурditatea acestei susțineri populare devine și mai aparentă pe măsură ce adâncim analiza. A spune că această alegorie este literală în loc de figurată, ar fi să așezăm, după cum s-a spus mai sus, cerul și iadul, la distanță unul de altul, de unde pot fi văzuți și pot vorbi reciproc, ceea ce este inadmisibil. Mai mult: sfinții și păcătoșii, discutând împreună toată veșnicia! Atunci, rezultă o întrebare de care nu putem scăpa și anume: Cei ce mor în Hristos, vor vedea și vor conversa, peste prăpastia care-i desparte, prin toată veșnicia, cu cei iubiți ai lor care au murit fără Hristos?

Dacă istorisirea se rezumă numai la o simplă parabolă, dar este folosită pentru a susține concepția despre chinurile conștiente ale nelegiuitorilor, atunci sîntem confrunțați cu principiul universal acceptat, că o doctrină nu poate fi clădită pe o parabolă sau pe o alegorie, îndeosebi, cînd ea se contrazice cu învățăturile clare ale Scripturii. A face așa, înseamnă că cel care încearcă aceasta, încearcă o absurditate și o contrazicere. Repetăm, că această învățătură parabolică a Mintuitorului nu avea menirea să ne descopere condițiile de dincolo de moarte sau din lumea nevăzută, ci de a scoate o mare lecție morală. Doctrina sa cu privire la lumea cealaltă, nu poate fi scoasă din această parabolă și de asemenea, nici caracterul sau durata pedepselor viitoare sau îmbunătățirea morală a celor ce se găsesc în gheena. Noi șocim că a folosi aceasta ca o dovadă că oamenii primesc răsplătirile lor la moarte, înseamnă că noi contrazicem pe Insuși Mintuitorul care declară clar că atît cei drepti cit și cei nelegiuitorii primesc răsplată „cînd Fiul Omului va veni în slava Sa”. (Mat. 25, 31—41).

Dacă cei morți, într-adevăr, conversează unii cu alții, atunci parabola contrazice cea mai clară declarație a Scripturii: „Sufierea lor trece, se întorc în pămînt și în aceeași zi le pier și planurile”. Ps. 146,4. „Nu morții laudă pe Domnul și nici cei ce se pogoră în locul tăcerii”. (Ps. 115, 17).

Abraam însuși a murit și fiul său l-a îngropat (Gen. 25, 8, 9). Nu se spune nicăieri că el ar fi înviat. În raportul biblic din Ebr. 11, se spune că el, ca și ceilalți patriarhi, așteaptă „să dobîndească o înviere mai bună” (v. 35).

Așa că pretenția că răsplătirile sînt primite la moarte, — a) anulează judecata, anticipînd timpul ei prezis, b) contrazice în totul ceea ce noi credem că este o mărturie clară a Scripturii și anume că morții dorm, c) reprezintă duhurile dezincarnate ca aînd membre ale trupului, și d) pretinde că duhurile se văd unele pe altele.

5. Literalismul neînfrinat, în conflict cu adevărul biblic

Dacă istorisirea este literală, atunci cerșetorul și-a primit răsplată sa și bogatul pedeapsa, imediat după moarte, dar înainte de ziua judecării. Și acum,

se ivește din nou un conflict direct cu declarația lui Pavel „că Dumnezeu a hotărît o zi în care va judeca lumea cu dreptate” (Fapte 17, 31). Înțelegem că această zi va fi „cînd va veni Fiul Omului în slava Sa... și în fața Lui vor fi adunate toate neamurile; El îi va despărți pe unii de alții” (Mat. 25, 31, 32). O interpretare literală vine în conflict cu făgăduința Mintuitorului: „Iată, Eu vin curînd și răsplată Mea este cu Mine ca să dau fiecăruia după fapta lui” (Apoc. 22, 17); de asemenea și cu făgăduința răsplătirii din Luca 14, 14: „ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți”. Compară și cu declarația lui Pavel: „De acum mă așteaptă cununa neprihănitului... pe care mi-o va da Domnul... în ziua aceea” 2 Tim. 4, 8, — adică în ziua apariției Sale.

Această declarație este în armonie cu cea din Maleahi 4, 1—3, care spune: „Iată că vine ziua — deci un eveniment în viitor, cînd nelegiuitorii vor trebui să sufere chinurile focului mistuitor. Pentru noi e clar că V. Testament, adică „Moise și toți prorocii” sînt uniți și în armonie în ceea ce privește faptul că atît cei drepti cit și cei nelegiuitorii, zac în tăcere, într-o moarte înconștientă, pînă la ziua învierii” (vezi Iov 14, 12—15, 20, 21; 17, 15; 19, 25, 27; Ps. 115, 17).

Isus S-a referit adesea la soarta nelegiuitorilor. El a amintit gheena (Mat. 10, 28); de focul gheenei — (Mat. 5, 22); a atras atenția asupra învierii pentru judecată (Ioan 5, 29); de pedeapsa gheenei (Mat. 23, 22); și de condamnare veșnică — (Marcu 3, 29). Mintuitorul S-a referit de asemenea la căminul veșnic al celor neprihăniți. El a numit raiul sau paradisul — (Luca 23, 43). împărăția Tatălui Său (Mat. 26, 29). El a îndemnat pe urmașii Săi să strîngă comori în ceruri — (Mat. 6, 20) și a declarat că El va lua pe copiii Săi, la revenirea Sa, în Casa Tatălui Său. Ioan 14, 2.

6. Nu se dovedește conștiența în moarte

În parabolă, bogatul își ridică ochii în sus „în chinuri”, „în văpaia aceasta”. Dar, conform Scripturilor, acest chin, nu este înainte de a doua venire (2 Tes. 1, 7, 8). Gheena este cuvîntul grecesc ce se folosește de obicei cînd se descrie focul nimicitor. Dar în această întimplare cu omul bogat, cuvîntul gheena este tradus din grecesul hades — adică locuința morților. Iar locuința morților nu are un asemenea foc. Pentru toți iudeii, toți morții erau în hades — mormîntul, locuința sau casa morților.

Așa că, pentru noi, parabola cu omul bogat și săracul Lazăr, nu dovedește cu nimic conștiența în moarte și nici chinuirea prezentă și veșnică a nelegiuitorilor. Noi credem că o asemenea concluzie este nejustificată și contrară învățăturilor clare și simple ale Scripturii. Moartea este arătată în Scriptură, ca o stare de tăcere, de întunec și de înconștiență (Ps. 6, 5; 115, 17; Is. 38, 18).

Nici Lazăr și nici cel bogat nu și-au primit încă răsplătirile. Ei zac în tăcerea morții, așteptînd vocea care-i va chema pe cei ce sînt în morminte (Ioan 5, 28). „Ei sînt păstrați pentru ziua judecării” 2 Petru 2, 4, 9.

În această alegorie, morții care au o stare de înconștiență, sînt arătați ca purtînd o discuție, dar fără să implice conștiența reală a morților exact ca și în V. Testament în parabola cu arborii. Arborii sînt reprezentați ca ținînd o convorbire și unghind un împărat peste ei. Dar nimeni nu va susține că parabola aceasta este o dovadă că copacii vorbesc și au un împărat peste ei. (Jud. 9, 8—15 comp. cu 2 Imp. 14, 9).

Prăpastia cea mare (gr. chasma) destul de strîmtă pentru a îngădui ca să se vorbească peste ea, dar destul de adîncă, încît să nu îngăduie trecerea, este de neînțeles în ipoteza că ființele erau imateriale. Mai curînd, ea vrea să arate despărțirea irevocabilă pe care o fixează moartea între cel bun și cel rău la încheierea vieții lor pămîntești. Fiecare trebuie să rămînă în locul în care l-a surprins moartea. Astăzi, oricine poate trece de la păcat la starea de iertare. Dar cînd intervine moartea, este tirziu pentru totdeauna.

7. Scopul vădit al acestei parabole

Se rosteste o parabolă cu scopul de a influența pe cei vii, și din această cauză, este adaptată timpului. Iar timpul hotărît de Dumnezeu pentru om — timp cînd poate afla har. — este înainte de moarte și înviere. Răsplătirea vine după înviere. Viața după moarte, este totdeauna în legătură cu învierea. Mai mult, cînd omul bogat se ruga de Abraam ca să trimită pe Lazăr, înapoi, ca să avertizeze pe frații săi, despre grozăviile gheenei, ca să nu vină și ei în acest loc de chin, răspunsul a fost clar: „Au pe Moise și pe proroci; să asculte de ei” (Luca 16, 29). „Dacă nu ascultă de ei”, — a spus Mintuitorul clar. — „nu vor crede, nici chiar dacă ar învia cineva din morți” v. 31.

8. De aceea, tragem concluzia :

a) Că dialogul, cu personificarea lui parabolică, era în totul imaginar. Și noi credem nu numai că nu s-a întâmplat, dar că nici nu se putea întâmpla așa ceva, între un mintuit și un pierdut.

b) Că timpul este de asemenea fictiv. Nu numai că dialogul este inventat, dar și timpul este anticipat. Oamenii nu-și vor primi răsplătirea pînă la înviere. Aici, în mod alegoric ei sînt arătați înainte de înviere.

c) Că acest loc din Scriptură, este singurul loc unde hadesul sau locuința morților este arătat ca un loc de chin. Un asemenea loc este numit de obicei gheenă. Dar Mintuitorul, avînd în vedere că este o parabolă și folosind concepția curentă, în cazul acesta, anticipează și arată atît pe bogat cît și pe săracul Lazăr, ca fiind vii în hades, înainte de înviere, așa cum Isaia își învie pe împărații săi morți, din hades, ca să rostească o mustrare asupra Babilonului.

Conform învățăturilor lui Isus, din alte parabole, răsplătirea și recompensele sînt primite la învierea celor drepti, adică la „timpul secerișului”. Mat. 13, 30. 49. Luca 14, 14.

II. Concepția contemporană iudaică despre „sinul lui Abraam”.

Din scrierile iudeilor, este clar că fariseii și alții din zilele lui Hristos, credeau în ideea conștiinței după moarte. Concepția lor despre hades se schimbase foarte mult față de aceea din zilele patriarhilor și încheierea canonului Vechiului Testament. În zilele lui Hristos, ei credeau mai mult cum credeau grecii și alte popoare din jurul lor.

În parabolă se vorbește de sinul lui Abraam, o expresie care nu se mai găsește în altă parte a Scripturii. În ceea ce privește Biblia, ea nu arată de loc unde era sinul lui Abraam, sau ce înseamnă el.

Totuși, această expresie apare în literatura extra-biblică, și pare că era o concepție curentă sau o tradiție a poporului iudeu. Iosefus, în cartea sa : „Discursuri cu privire la Hades”, declară că ei numeau „sinul lui Abraam”, locul fericirii, unde mergeau cei drepti, după moarte. Talmudul numește „Poala lui Abraam”. Aceasta era credința comună a multora din zilele Mintuitorului.

Descrierea hadesului de către Iosefus, se apropie foarte mult de parabola bogatului și a săracului Lazăr. Aici citim despre o mare prăpastie fixată, despre un loc unde cei drepti pot fi văzuți și totuși pot vorbi la distanță, despre locul unde cei nelegiuți sînt chinuți, și despre alte amănunte, așa cum au fost redată de Mintuitorul. Nu numai că această concepție apare în scrierile lui Iosefus, dar se găsesc și în altă literatură iudaică. Cu privire la hades citim : 1. că hades era compus din două camere (2 Ezra 4,41). 2. Că una dintre aceste camere era pentru drepti, cealaltă pentru nelegiuți (Midraș 1,1) 3. Că cei drepti locuiesc o cameră (Înțelepciune, lui Solomon 3,1). Nelegiuții, cealaltă, unde ei sînt blestemați, biciuiți și chinuți (Enoh 22,9-13). 4. Talmudul Erubin, zice că locatarii unei camere pot fi văzuți și se poate vorbi cu ei, de către cei din camera cealaltă.

5. Că celor drepti li se zice bun venit în hades de către cetele îngerești care-i vor servi. 6. Că cei drepti sînt primiți în hades de către Abraam, Isaac și Iacob și 7. că cei drepti, ca o parte a răsplătirii lor, șed în poala lui Abraam. Și Iosefus zice mai departe :

„Ei mai cred de asemenea că sufletele au în ele o vigoare nemuritoare, și că sub pămînt vor fi răsplătiri sau pedepsi, după cum au trăit, în virtute sau în vicii în timpul vieții lor ; și că ultimii vor fi închiși într-o temniță veșnică, iar primii vor avea puterea să reinvieze și să trăiască din nou”.

Așa era concepția curentă sau tradiția cu privire la hades, ca locuință a morților, la data cînd Mintuitorul a rostit această parabolă.

III. Învățături vădite din parabolă

În această parabolă sînt redată învățături foarte însemnate :

1. Că cele mai mari binecuvîntări pămîntești sînt nesigure și trecătoare.

2. Că oamenii bogați sînt răspunzători nu numai pentru ceea ce fac, dar și pentru ceea ce nu fac cu bogățiile lor.

3. Că viața de acum este singura ocazie ce ni s-a dat pentru a ne pregăti pentru viața viitoare.

4. Că egoismul și reaua folosire a bogățiilor, descalifică pe om pentru a avea un loc în împărăția lui Dumnezeu, cea veșnică.

5. Că învățătura clară a Scripturii este îndestulătoare pentru a ne înțelepți spre mîntuire.

Bogatul a fost despărțit de Abraam, pentru că a nesocotit învățăturile funda-

dintre învățăturile lor. Ei au rămas condamnați în fața scaunului de judecată al Celui Veșnic. În Scripturile pe care ei pretindeau că învață pe alții, adică din Moise și profeți, — erau lucruri care măturăseu împotriva faptelor lor rele. „Dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în împărăția cerurilor”. Mat. 5,20. Împărăția Sa este o împărăție a părtașiei, unde iubirea și bucuria abundă. Cînd intrăm în acea împărăție, devenim copii ai lui Dumnezeu, și membri întreolaltă. Ea este o legătură familiară în care toți sînt egali, iar dragostea este legătura lor. Fariseii nu au reușit ca să priceapă aceste principii de bază ale Împărăției.

Parabola arată de asemenea, adevărul, că în timp ce viața și moartea veșnică este o alegere, pusă în fața oricui dintre noi, totuși în această viață, noi dovedim vrednicia noastră pentru viața viitoare. Bogatul nu a fost condamnat pentru bogățiile lui, ci pentru egoismul lui ; săracul nu a fost mintuit pentru că era sărac sau pentru suferințele sale pămîntești. Mintuitorul a condamnat reaua folosire a bunurilor ; și nici nu a lăudat sărăcia ca fiind o virtute. El a confruntat pe farisei cu propriile lor învățături, împiedecîndu-i astfel, de a arunca praful în ochii oamenilor, cum făceau ei de fapt.

Parabola este întemeiată pe propriile concepții ale fariseilor, în legătură cu starea morților.

„În această parabolă, Hristos întimpina pe oameni pe propriul lor teren. Învățătura cu privire la o stare conștientă de existență între moarte și înviere, era crezută de către mulți care ascultau cuvintele lui Hristos. Mintuitorul cunoștea ideile lor și El a alcătuit parabola Sa în așa fel, încît să întipărească adevăruri însemnate, prin părerile lor preconcepute. El a ținut în fața ascultătorilor Săi o oglindă, prin care ei se puteau vedea pe ei înșiși, în adevărata lor legătură cu Dumnezeu. El a folosit ideea ce stăpînea, pentru a scoate și mai mult în relief, ideea pe care El dorea să o lămurească, și anume că nimeni nu este prețuit după bogăția sa : pentru că tot ce are îi este dat numai ca împrumut de către Domnul. O rea folosire a acestor daruri îl face să stea mai jos față de omul cel mai sărac și mai nenorocit, dar care iubește pe Dumnezeu și se încrede în El”.

Ea a fost spusă acestei grupe de critici, nu pentru a ierta greselile lor, ci spre a ilustra din propriile lor învățături, subreziența poziției lor. Intrarea noastră în împărăția lui Dumnezeu, este prin har, și numai prin har ; și acolo noi vom trăi ca cetățeni ai împărăției, conform principiilor acelei împărății, așa cum sînt descoperite în Scripturi. Dacă oamenii se întorc de la această descoperire clară a Cuvîntului lui Dumnezeu, ei nu vor crede, nici chiar dacă s-ar scula cineva dintre morți.

Un eveniment supranatural sau chiar mai multe evenimente de acestea, nu vor putea convinge pe cei ce leapădă Cuvîntul lui Dumnezeu.

În această parabolă, Mintuitorul descoperă ascultătorilor Săi nu numai că filozofia fariseilor este subredă, ci că ea poate fi foarte bine condamnată din propria lor literatură.

mentale ale legii și ale profețiilor, care spun să iubim pe Dumnezeu și să iubim pe om. Isus a spus că „în aceste două porunci se cuprind toată Legea și Profeții”. Mat. 22,40.

Prin această serie de parabole, Isus a demascat filozofia fariseilor și a descoperit completa lipsă de valoare a unora

FRUCTELE CA PĂZITORI AI SĂNĂTĂȚII

Mărul, primul fruct în importanță.

Din punct de vedere botanic, mărul aparține familiei atit de prețioase pentru noi a rozaceelor. Intrucit florile de măr apar în Aprilie-Mai, încă înainte de dezvoltarea frunzișului, merii înfloriți nu atrag numai albinele și bondarii, ci oferă de timpuriu și un tablou măreț, așa că în fiecare an, vremea înfloririi pomilor constituie o trăire deosebită pentru mii de oameni.

Deși analiza chimică a fructului ne dă doar o slabă imagine a capacității eficiente (de acțiune) pe care o are mărul asupra organismului viu, totuși merită să fie arătată, spre a da posibilitatea unei comparații cu celelalte fructe.

În linii mari, următoarele valori ies în evidență în ce privește mărul proaspăt :

Apă	83,9 %
Albumină	0,4 %
Grăsimi	—
Hidrați de carbon	13,3 %
Acid din fructe	0,65 %
Minerale	0,6 %
Alcalinitate plus	1,7 %
Calorii	59

În afară de sodiu, potasiu, magneziu, fosfor, sulf și clor, s-au mai găsit și acid silicic și aluminiu. La acestea se mai adaugă acidul fructic cu legături eterice, care condiționează aroma plăcută a mărului și pectina, amidonul, care poate lega mari cantități de apă.

Mărul i s-au recunoscut abia în timpurile mai noi calitățile sale vindecătoare de neprețuit, deși de totdeauna îi erau lăudate.

În cazuri de catar gastro-intestinal, dizenterie sau paratifoș, se administrează bolnavului mere crude, necojite, rase pe o răzătoare de sticlă, la fiecare două ore, sau chiar de opt ori pe zi. În acest timp trebuie înlăturat cu strictețe orice aliment sau orice alt medicament. Substanțele coloidale, într-o acțiune de colaborare armonică cu substanțele eterice, acizii de fructe, taninul și substanțele minerale realizează o vindecare miraculoasă. Dieta de fructe acționează ca un burete care absoarbe bine. Această acțiune provine din faptul că merlele absorb apa și produsele intestinale toxice și le îndepărtează printr-o trecere rapidă prin intestin. În același timp taninul conținut în măr acționează în sens constrictor (stringe) și antiinfecțios (anti-congestiv, antiinflamator).

Descoperirea în coaja de măr a pectinei, care injectată în circuitul sanguin are proprietatea de a stimula coagularea singelui, face ca această substanță să devină un remediu cu o acțiune excepțională (îmuitoare) în cazurile de hemofilie (afecțiuni hemoragice). În timp ce în mod obișnuit, la suferinții de hemofilie o rană mică provoacă o sîngerare înspăimîntătoare, cu ajutorul preparatelor pe bază de pectină se poate realiza o determinare a însușirilor de coagulare a singelui în decurs de cîteva minute.

Pectina și-a cîștigat o importanță mare și ca substanță solidificatoare (care întărește, solidifică), deoarece fără pectină (Opekta, Aplona) marmeladele și geleurile trebuie să fiarbă ore întregi, ceea ce determină o pierdere importantă de substanțe active (eficiente). Dar pectina joacă un rol important nu numai în această industrie, ci și în industria dulciurilor, în cofetărie, în industria lapelui și în copturi.

Merită de asemenea menționată întrebuințarea avantajoasă a mărului la anemici și la cei care prestează o muncă intelectuală, datorită conținutului său în arsen, fier și fosfor. Chiar și copilul care ia zilnic cu el un măr în ghiozdan cînd se duce la școală, va fi într-o mare măsură ferit de infecții (contagiuni).

Sucul de mere nu este numai o băutură răcoritoare refreșșantă (care dă o senzație de îmborspătare) — ca toate celelalte musturi dulci — și care e bine să se administreze celor ce prestează o muncă intelectuală și bolnavilor în loc de cafea turcească (neagră) sau de băuturi care conțin alcool, ci în afară

de aceasta este un remediu medical excelent, care acționează în sens calmant, producînd o stare de destindere. Din această cauză se consideră că este recomandabil să se facă uz de must dulce asociat cu curele de crudități, la toate afecțiunile inflamatorii ale sistemului nervos central.

Constipația, atît de larg răspîndită și cu urmări atit de primejdioase, se poate trata cu rezultate destul de bune, luînd suc de mere (must dulce de mere) în fiecare zi de trei ori cîte o jumătate de pahar înainte de masă. Acest fapt a fost constatat prin experiență și se produce, probabil, datorită influenței asupra florei coloniei bacteriene a intestinului.

Ceaiul de mere, ca băutură zilnică exercită o acțiune întăritoare, de calmare a nervilor și merită să fie utilizat ca auxiliar în reumatism, gută, afecțiuni hepatice și renale, hipertensiune arterială, afecțiuni cardiace și în eczeme (erupții pe piele).

Datorită conținutului său în fosfor, mărul constituie, sub formă de ceai, o hrană pentru nervi, naturală, indicată în mod deosebit pentru copii.

Perlele pentru cei cu tendință spre obezitate și spre acumulare de apă în țesuturi.

Cine vrea să scape de tumefieri (umflături) produse de acumulare de apă în țesuturi sau de grăsimi inutile, să înlocuiască mesele sale obișnuite cu mere crude sau fierțe, eventual în asociere cu zer (lapte rămas după scoaterea untului), iaurt, lapte-acru și piine din făină integrală.

Din punct de vedere alimentar-fiziologic, este de remarcant că, așa cum este cazul la toate fructele, conținutul în calorii este foarte scăzut. 100 gr. conțin cam 50 calorii. Conținutul în acid de fructe este mai scăzut decît la mere, conținutul în zahăr, este dimpotrivă, mai ridicat. Ajunge, în funcție de gradul de coacere și de sort, un procent de 6—13 %.

Dar, mult mai important este conținutul în substanțe minerale bazice, care depășește cu mult conținutul corespunzător al mărului. În pere se găsește în afară de calciu și magneziu — la un conținut sărac de natron și la absența clorului — mai ales un exces de potasiu. Este vrednic de remarcant și conținutul în acid fosforic, acid silicic, acid sulfuric și oxid de fier.

Conținutul în vitamine al fructelor proaspete este adesea supraestimat. Așa este cazul și la pere. Conținutul în vitamine este în acest caz efectiv fără însemnătate. Lipsește vitamina A. Elementul premergător al vitaminei A, carotina este prezentă cu un conținut de 0,014 mg. Vitamina B₁ 0,065 mg, vitamina B₂ 0,1 mg, iar vitamina C se găsește în cantitate de doar 3,0 mg. Toate aceste cifre, sînt raportate la 100 grame substanță (sînt conținute în 100 gr. pere).

Cu toate că însemnătatea perelor din punct de vedere alimentar-fiziologic, se întemeiază mai ales pe conținutul lor în substanțe minerale, totuși nu trebuie să se uite că perele, ca și toate celelalte sorturi de fructe crude, conțin încă o mulțime de substanțe în cantități foarte variabile, substanțe care se sustrag deocamdată analizei chimiștilor.

Poate că factorii care determină valoarea reală a fructelor crude în comparație cu mîncărurile gătite, sînt elementele mult mai puțin cunoscute, cum ar fi substanțele aromatice, elementele rare din care găsesc doar urme, fermeții (enzimele), hormonii și alte substanțe oxidabile, sau poate că tocmai acele „asocieri” (legături) care ne sînt încă cu totul necunoscute.

Este de asemenea subapreciată acțiunea stimulatorie asupra secrețiilor și acțiunea anti-inflamatorie a taninului asupra mucoasei canalului gastro-intestinal.

De asemenea, abia acum începem să ne dăm seama de însemnătatea diferiților hidrați de carbon, care survin din belșug în membranele celulelor la pară. Acum de curînd a fost constatat cu precizie prezența pectinei și a fost stabilită acțiunea sa de absorbire a toxinelor intestinale.

Cu privire la însemnătatea perelor din punct de vedere medical, se poate spune cîte ceva, pe baza experiențelor și a analizelor făcute pînă în prezent. Datorită excesului de potasiu corespunzînd unei lipse a sării de bucătărie (clorurii de sodiu) perlele sînt foarte indicate pentru a elimina apa din țesuturile în care ea s-a adunat (edeme), și care au devenit tumefiate

(umflate), în cazul bolnavilor de afecțiuni ale aparatului circulator și afecțiunii renale.

Aceleași proprietăți, asociate cu absența albuminei și a grăsimii, fac ca perele să dea rezultate foarte bune și în cure de slăbire (combateră a obezității). În aceste cazuri urmează ca în locul mincărilor obișnuite să se consume pere crude sau fierte la cure mai moderate, eventual în asociere cu zer (lapte rămas de pe urma scoaterii untului), iaurt, lapte acru (bărut) și piine din făină integrală.

În caz de afecțiuni ale canalului gastro-intestinal, experiența medicală veche susține că perele crude împovărează, în schimb cele fierte sînt ușor suportabile (digerabile), nu produc balonări și pot fi administrate cu rezultate bune în cazuri de stagnări ale circulației sîngelui în trup și la afecțiuni inflamatorii ale organelor de digestie.

În ce privește acțiunea diferită a perelor crude de a celor fierte, atunci cînd se fac experiențe din cele mai contradic-torii (contradictorii) trebuie să se țină seama de următoarele : că conținutul în substanțe active al diferitelor sorturi variază în limite largi ; că, în al doilea rînd clima, cultivarea, guno-ierea pămîntului și chimia solului au o influență foarte importantă nu numai asupra conținutului în apă, hidrați de carbon, albumină, ci și asupra substanțelor minerale și a elementelor rare care se găsesc doar ca urme, asupra substan-țelor aromatice și a factorilor de creștere, cum sînt vitaminele și fermenții (enzimele) și că prin aceasta au o mare importanță în privința valorii fructului din punct de vedere alimentar și medical.

În privința întrebunțării de toate zilele, practice, a perelor, trebuie să știm, făcînd abstracție de toată problematica, că ele au o influență importantă în sensul deshidratării organismului (a eliminării excesului de apă acumulat în țesuturi) influență pe care o exercită asupra întregului organism. În afară de aceasta ele constituie un excelent mijloc de dietă pentru cei ce vor să realizeze o cură de slăbire și constituie o hrană din care lipsește sarea de bucătărie (clorura de sodiu).

Perele constituie o completare necesară la prăjiturile din făină albă, săracă în substanțe minerale.

În fiecare caz în parte trebuie să se probeze dacă sînt mai indicate în stare crudă sau fierte. La persoane sănătoase, trebuie însă să se dea în general întietate consumării de fructe crude.

Bineînțeles, în cazuri de mare sensibilitate stomacală sau intestinală, se poate întrebunța și sucul de pere crude, sau chiar sucul realizat prin fierberea înăbușită a perelor, spre a realiza o eliminare a sării de bucătărie (clorurii de sodiu) din organism și prin aceasta o deshidratare.

În afară de acestea sucul de pere se potrivește foarte bine, alternînd cu sucuri de alte fructe și zarzavaturi, la realizarea unei cure de post alimentar cu sucuri.

Facem o cură de cireși.

Nu numai copiii și păsărelele mîncă cu o deosebită plăcere, cireșile. Chiar și adulții prețuiesc mult acest fruct de culoare roză, care se coace la începutul verii, din pricina cărnii înviorătoare a acestui fruct. Cireșile dulci sînt (prunus avium) o formă cultivată a cireșii păsărești sălbatice, pe care o mai găsim, ici, colo, prin pădurile și prin crîngurile noastre și care odinioară era răspîdită prin toată Europa și se găsea pînă prin Norvegia.

Vișinile (prunus cerasus) provin din Caucazia unde se mai găsesc și astăzi în stare sălbatice.

Dar să examinăm cireșile în funcție de forțele pe care ele le cuprind și după posibilitățile de întrebunțare pe care ele ni le oferă.

Dar asemenea celor mai multe rozacee (fructe din familia rozaceelor), ele acționează în mod deosebit asupra canalului gastro-intestinal, inclusiv a organelor sale auxiliare, respectiv ficatul și pancreasul. Ca și fragii, cireșele au un conținut relativ bogat în fructoză (zahăr de fructe) — 12% — care îi dă o valoare nutritivă (de săturare) bună. Vișinele au și

ele un conținut de fructoză egal, dar acestuia îi corespunde un conținut mai bogat de acizi vegetali — 0,9% — care le determină de altfel gustul.

Acizii vegetali acționează în sens curățitor și înviorător asupra procesului metabolic (metabolismului). Ei acționează în sens antibacteric, desinfectant, stimulator al secrețiilor și al digestiei. Consumarea zilnică a 1 kg. cireși în timpul recoltării lor va aduce în curînd înlăturarea lenei în funcționarea intestin-ilor și tendința spre constipație.

Conținutul ridicat în minerale bazice, (0,7%) face iarăși ca cireșele să fie un remediu dietetic de prim rang. El compensează multe deficiențe din alimentație, care provin din cauza unei întrebunțări exclusive de făină albă, zahăr rafinat, carne și condimente.

Cei care suferă de obezitate să facă cure integrale (exclusive) de cireși, avînd în vedere că acestea sînt foarte bine suportate. Se realizează și senzația de saturație și în același timp se produce o scădere simțitoare în greutate, deoarece substanțele care sînt de fapt energetice — grăsimă și albumina — lipsesc, ca și de altfel sarea de bucătărie (clorura de sodiu).

Cură de cireși în primăvară este tot atît de justificată — în privința rezultatelor — ca și cura de struguri din toamnă, care, de altfel, este mult mai bine cunoscută.

Prunele — remediu contra unui intestin leneș

Prunele, indiferent de originea lor, se consumă proaspete în mari cantități. Dar ele sînt foarte agreeate și ca garnitură la prăjituri, conservate, fierte (în sirop) și la prepararea marmeladei de prune (magiunului).

În afara acestei valori deosebite și a aprecierii lor ca alimente, prunele mai au însă și o însemnătate dietetică-medicală pe deplin îndreptățită.

Să analizăm elementele componente ale prunei, cunoscute pînă astăzi. Din tabela mijloacelor nutritive, extragem următoarele date : 100 g. prune conțin : 71 calorii, 75,6 gr. apă, 0,8 gr. albumină, 0, 90 gr. acizi de fructe, 15,7 hidrați de carbon și 0,6 gr. substanțe minerale. Componenta în substanțe minerale se aseamănă cu aceea a perelor, în ce privește cantitatea redusă de clorură de sodiu (sare de bucătărie) și în conținutul aproape identic în potasiu și fosfor. Asta înseamnă că putem introduce prunele în planul dietetic al oricărei maladii, în care trebuie să se administreze o alimentație săracă în calorii și în clorură de sodiu, respectiv în afecțiuni ale aparatului circulator, renale, hepatice, artritice și reumatice. Por fi consumate crude sau preparate mai ales în asociere cu prăjituri (preparate din făină).

După cele mai noi analize conținutul în vitamine nu este prea important. S-au găsit 0,8 mg. carotin ; 0,1 mg. vitamina B₁, 0,043 mg. vitamina B₂ și 5 mg. vitamină C în 100 gr. substanță proaspătă. Aceste cantități nu sînt nici pe departe suficiente pentru a acoperi necesitățile zilnice de vitamine ale organismului.

Este recunoscut că prunele uscate constituie un remediu bun, plăcut și nedăunător cu însușiri purgative, care poate fi utilizat în diferitele forme de constipație sau lene a funcționării intestinale. Pentru asta se pun la muiat peste noapte 5—10 prune uscate, în puțină apă. Dimineata se mîncă prunele pe nemîncate împreună cu apa în care au fost muiate.

Puternicile însușiri purgative a substanțelor de felul pectinei pe care le conțin prunele, și despre care am pomenit deja la pere, produc un scaun moale, iar conținutul bogat în celuloză — respectiv substanțe de tipul celulozei — stimulează mucoasa intestinală, așa încît face posibilă o mai bună evacuare a intestinului.

Să reținem faptul că prunele crude, fierte sau uscate constituie o hrană sănătoasă, pentru cei ce suferă de tulburări ale metabolismului constituie un remediu dietetic foarte bine utilizabil, iar în formă de prune uscate și muiate în apă slujesc ca un excelent purgativ natural, care se poate administra și copiilor fără nici un risc.

Deseori în viață întâlnești multe lucruri valoroase și frumoase. Grădini întregi sînt pline de flori frumoase, pomii sînt împovărați de fructe plăcute, iar pădurea este plină de arbori înalți și minunați. Poți să ai mulți prieteni, frați și surori, dar fiecare are o singură mamă în lumea largă.

O adevărată mamă se sacrifică pe sine însuși și puterea ei, familiei. Ea iubește familia și se ocupă numai cu ea. Ea nu este numită între cei mari ai acestei lumi, nici portretul ei nu-l poți vedea în ziare și reviste alături de acei care s-au remarcat printr-o lucrare oarecare și totuși adeseori soarta societății este puternic influențată de un fiu sau de o fiică, ce a primit o educație deosebită din partea mamei. Așa că meritele nu sînt numai ale fiului sau ale fiicei, ci în primul rînd ale mamei lor.

Ea poate nu are timp și nici bani, pentru a se îmbrăca modern, dar are privilegiul să cultive caracterul celor mici. Ea poate n-are timp, ca în afara căminului să lucreze pe teren spiritual și artistic, dar ea poate să facă din căminul ei un centru cultural.

Adeseori ea trebuie să lucreze din greu, adeseori sacrificiul de sine și suferința este soarta ei în această viață, dar toate aceste lucruri se pierd și sînt recompensate atunci cînd fiul ei sau fiica ei vor deveni în viața lor niște oameni de folos. De exemplu Sfînta Scriptură ne vorbește despre Ana care s-a simțit fericită și recompensată în munca ei cînd a văzut ceea ce a devenit micul Samuel în viața sa de mai tîrziu. La fel și mama lui Moise a simțit desigur o bucurie și s-a simțit răsplătită pentru faptul că s-a expus la primejdie ascunzînd pe micul Moise într-un coș între trestii la malul Nilului, atunci cînd a văzut pe Moise că a devenit un om ales care mai tîrziu primi chiar cetățenia Canaanului cerese.

„O sărutare din partea mamei mele a făcut un pictor din mine”, spunea Benjamin V. „Tot ceea ce sînt și tot ceea ce sper să fiu, se datorește mamei mele”, spunea Lincoln, după ce a devenit președinte. „Mama mea m-a făcut ceea ce sînt astăzi”, spunea Thomas A. Edison; continuînd: „Ea a stat mereu lingă mine, și credea în succesul meu; eu simțeam că am pe cineva alături de mine, pentru care am avut datoria să trăiesc și pe care n-am avut voie s-o dezamăgesc.” D. L. Moody, marele evanghelist, spunea despre mama lui: „Tot ceea ce am ajuns în viață e datorită mamei mele”; iar I. P. Richter a spus următoarele: „Pentru bărbatul care a avut o mamă, toate femeile sînt sînte”.

Culegere H. O.

Alcoolismul

Alcoolismul este o boală cunoscută de foarte mult timp și răspîndită pretutindeni. Este o boală gravă, cu urmări dezastruoase pentru consumatorul de băuturi alcoolice, pentru urmașii săi și pentru întreaga societate. Alcoolul este foarte necesar în industrie, dar vătămător în alimentație.

Răul produs de consumarea băuturilor alcoolice a fost și este încă mai mare decît răul produs de cele mai grave boli la un loc. De ciumă, de holera, de tuberculoză, de sifilis și de alte boli omul s-a îngrozit și a pus la lucru toate puterile minții sale, reușind să găsească mijloace sigure de apărare.

Cu alcoolul lucrurile stau altfel. Consumarea lui produce la început bucurie și plăcere, durerea și suferința venind mai tîrziu. Înșelați de mincinoasa plăcere produsă de beție, oamenii nici nu se gîndesc să se ferească de ea, ci o caută, pînă cînd cad cu totul în ghiarele ei, ca apoi să plătească cu grele suferințe această plăcere.

Ca și zahărul, carnea și grăsimea, alcoolul introdus în corpul omenesc produce calorii, de aceea unii, judecînd cam ușor, au spus că alcoolul este un aliment ca și zahărul, ca și pîinea, ca și carnea. Ciupercile otrăvitoare sau carnea stricată, de pildă, au în ele destulă substanță producătoare de calorii; dar alături este și otrava care poate îmbolnăvi sau omori. Alcoolul, cu toate calorile lui, rămîne o otravă care atacă stomacul, ficatul, rinichii, inima, arterele, plămîinii și mai ales creierul.

Foarte puțini sînt acei oameni care să nu fi trecut prin criza de beție ocazională, simplă, numită alcoolism acut.

Chiar puțină băutura alcoolică poate produce dureri de cap, amețeli, greață, vărsături și o stare generală foarte rea; omul nu mai este stăpîn pe mișcările lui. Cel mai rău este că omul beat nu mai poate fi stăpîn pe mîntea lui, vorbește vrute și nevrute și este în stare să facă toate răutățile posibile, de la o simplă vorbă urită pînă la crimă. Nenumărate accidente de muncă și mai ales de circulație sînt datorite beției.

Omul beat este mult mai expus frigului decît omul normal, îmbolnăvindu-se mai repede din cauza răcelii. El poate cădea pe drum, adormind unde a căzut și dacă este timp de iarnă poate muri degerat. O cantitate ceva mai mare de băutură poate produce o stare foarte apropiată de moarte, stare numită coma alcoolică, în care întregul organism al corpului omenesc este tulburat pînă în cele mai adînci amănunțimi. Temperatura bolnavului poate să scadă foarte repede de la 37 pînă la 26 grade și coma se poate termina prin moarte, dacă între timp nu intervine medicul.

Beția aceasta întimplătoare, ocazională sau acută, repetîndu-se de mai multe ori, obișnuiește corpul cu otrava și naște în băutor o dorință nestăpînită de a bea mereu, dorință care duce la beția din obișnuință, deci la alcoolismul cronic.

Dacă beția ocazională vine și trece ca o furtună, lăsînd în urma ei pagube mai mari sau mai mici, nu se întimplă tot așa cu beția din obișnuință, cu alcoolismul cronic.

Cronic înseamnă de lungă durată și tot ce durează nu se face dintr-o dată.

Alcoolismul cronic nu-i rezultatul unui chef făcut odată sau de două ori pe an, el este urmarea nenorocită a consumului regulat de băuturi alcoolice. Alcoolismul cronic ruinează sănătatea omului, ruinează buna lui reputație. Sînt atinși de alcoolism cronic, suferînd toate urmările lui nenorocite, nu numai cei ce beau mult, ei și acei care beau regulat, beau zilnic, chiar dacă cantitatea de băutură nu-i prea mare. Cantitatea consumată contează desigur mult, dar ceea ce contează mai ales în producerea alcoolismului cronic este regularitatea zilnică în consumarea băuturilor alcoolice.

Nevinovata țiculiță luată zilnic înainte de masă și mai ales dacă este urmată și de vinul din timpul mesei reușește ca în cîțiva ani să îmbolnăvească toate organele omului.

Stomacul se resimte cel dintîi prin scăderea poftei de mîncare, grețuri, iar dimineața la sculare vărsături apoase, cu dureri, boală numită gastrită alcoolică, foarte greu de vindecat. Ficatul este deseori atins în alcoolismul cronic de o boală foarte gravă numită ciroză, în care bolnavul de obicei are icter (gălbînare) și abdomenul umflat, din cauza formării în el a unui lichid care înneacă toate intestinele.

Inima și vasele de sînge devin scorțoase (sclerozate) și se pot rupe ușor, expunînd suferinđul la o moarte subită.

Creierul cu întregul sistem nervos se îmbolnăvește de boli nervoase grave, ca paralizii, polinevrite, pierderea vederii și gangrenarea mîinilor și a picioarelor. În alcoolismul cronic întîlnim des diferite forme de tulburări mintale, adică diferite forme de nebunie, dintre care cele mai grave sînt epilepsia (boala copiilor) și delirium tremens, un fel de nebunie cu halucinații, cu mare neliniște, cu vorbe fără șir, cu acțiuni necugetate și periculoase pentru cei din jurul bolnavului.

DORESC SĂ DEVIN CA TATA

Un tînăr de 13 ani, într-o zi de primăvară, s-a întors de la școală acasă și a dat de înțeles a lor săi că în această zi nu vrea să fie stingherit. Tatăl său și mama sa au observat purtarea sa, dar nu i-au spus nimic.

— „Desigur Ioan vrea să se ocupe de bicicleta lui și s-o pună în ordine”, spuse tatăl care își privea copilul prin fereastră.

Seara la cină Ioan vorbi numai în silă. „Ziua de astăzi a decurs bine? dori să știe tatăl. „O, am mult de lucru”, răspunse fiul; „mîine este ultima zi de școală, dar asta nu-i totul. Pentru joi am o întîlnire și ațară de aceasta mi-am căutat undeva de lucru”.

Ioan a vorbit și a fost deajuns. Tatăl său și mama sa au înțeles mult din aceste cuvinte. Ei au evitat să mai vorbească despre acestea. După cină Ioan a mai lucrat la bicicleta lui și după aceea se culcă. Părinții au discutat mult timp după aceea. Ei au simțit care este adevărul și cine este la mijloc. Ei au ațat indirect că Ioan s-ar interesa de o țată car n-are toamai un nume bun în orașul în care locuiau. Fata era una din acele țete obraznice și gălăgioase pe cînd fiul lor ea socotit între băieții retrași și liniștiți. Așa că n-a fost de mirare că părinții se neliniștiră.

Dimineața Ioan mîncă repede și plecă spre școală. Părinții săi se ocupară încă cu fiul lor toată ziua. „Ce să-i spunem lui Ioan? El este încă prea tînăr pentru a se gîndi la aceste lucruri”, spunea mama lui. „Da, așa este”, răspunse tatăl „și pentru că n-am putut lucra în ultimile luni, prea mult, avem muncă destulă în gospodăria noastră ce trebuie făcută. Noi avem nevoie de Ioan să ne ajute. Voi vorbi astă seară cu el”.

În sfîrșit Ioan se reîntoarce acasă aruncîndu-și cărțile cu un simțămînt de ușurare, pe masă. „Am terminat cu astea”. După cîteva minute el spuse: „Mamă, ce pot să îmbrac mîine?” „Costumul tău de lucru este desul de bun pentru a ajuta pe tatăl tău în curte și grădină. Tatăl tău de abia așteaptă să-ți începi vacanța pentru a-i ajuta. Tu știi doar că în ultimul timp a fost adeseori bolnav”.

Se putut auzi din partea băiatului cuvinte foarte supărătoase. Tatăl său auzi cele spuse de fiul său. „Nu sîntem obișnuți cu astfel de cuvinte din partea ta, fiule, desigur ești foarte obosit din cauza examenelor. O variație în muncă îți va face bine și îți vor liniști nervii”. Ioan îl intrerupse: „Este adevărat, dar eu nu voi lucra aici în casă sau în curte, v-am spus că mi-am făcut rost de lucru în altă parte. Am nevoie de bani și nimic nu mă va împiedeca să ajung la ei”.

Din nou părinții mama și tatăl, au avut o noapte de insomnie. Ei aveau nevoie de un șfat și de un ajutor în situația cea nouă.

Dis de dimineață Ioan părăsi casa. Nici tata nici mama, n-au știut unde lucrează. Tata se ho-

Mai sînt încă multe suferințe pe care le produce alcoolul. Nu le mai înșirăm pe toate. Ținem numai să spunem că și urmașii bețivului suferă din cauza alcoolului băut de el. Din părinți bețivi se nasc copii bolnăvicioși, din care mulți mor în tragedă copilărie, iar din cei care rămîn, mulți sînt idioți, epileptici sau cu înclinații spre furturi, spre crime sau spre acte purtări rele.

Plăcerea produsă de băutură costă deci foarte scump: bani, sănătate, onoare, iar pe lingă acest preț plătit de vinovat, adică de bețiv, mai trebuie să plătească cu sănătatea lor și nevinovații de urmași.

tări la intoarcerea sa să-l ia la o parte și să vorbească deschis.

În timpul zilei tatăl scrisese o scrisoare. Cînd se inseră merse la poarta grădinii așteptînd pe fiul său. Nu după mult timp îl văzu venînd pe șosea cu bicicleta lui. Ioan văzu și el pe tatăl său rezemat de poartă. Băiatul se supără crezînd că tatăl său vrea să-i zădărnicească planul. Ioan ajunse la poartă, sări de pe bicicleta lui și ar fi dorit să dea drumul cuvintelor sale, dar observă că tatăl său arată foarte obosit. Din această cauză tăcu și îl întrebă apoi ce dorește. „Ioan, eu sînt foarte obosit și nu pot să duc scrisoarea la poștă; n-ai vrea să fi așa de amabil s-o duci la poștă? Și punîndu-i mîna pe umeri adăugă: „Am știut că o vei face. Tu ai fost întotdeauna un băiat bun. Îți mulțumesc, fiul meu”. „Bine tată”, răspunse băiatul o voi duce la poștă”; și băiatul plecă din nou cu bicicleta. „Dar sper că la intoarcere nu va mai cere nimic de la mine”; se gîndi el în mîntea lui. „Astfel desigur...”

Tatăl obosit se întoarce încetîșor spre casă. El ajunse numai pînă la scări unde a fost apucat un atac de inimă. Vecinii l-au dus pînă în casă și au adus un medic.

Ioan se întoarce repede. Văzînd o mulțime de oameni în jurul casei se gîndi că desigur pentru astă seară au fost invitați oaspeți special ca să-i zădărnicească planurile. „Îndată ce voi fi singur cu ei, le voi spune părerea mea, și mai mult chiar nu voi cîna cu ei”.

Apropiîndu-se de casă un vecin îl întîmpină, spunînd: „Ioan ultimile cuvinte pe care le-a spus tatăl în viața sa îți-au fost adresate ție. Tatăl tău a avut un atac de inimă întorcîndu-se din grădină în casă, iar medicul îl îngrijește și speră...”

„O, așa vrea să mă duc înapoi și să-l văd”, exclamă Ioan făcîndu-și loc printre oameni ca să ajungă la tatăl său, care mai trăia dar nu mai putea vorbi. Ioan și mama sa erau foarte țriști. Fiul își puse mîna pe mîinile muncite ale tatălui: „Tată, nu-ți fă griji eu voi rămîne acasă și voi lucra tot ce dorești tu. Voi face toată munca ce mi se va cere. Eu voi fi mîna dreaptă a mamei”.

În noaptea aceea tatăl său muri. Ioan a fost foarte trist pierzînd pe tatăl cel bun și iubitor. În ziua următoare el mărturisii mamei sale că a fost aproape de a se certa cu tatăl său, atunci cînd acesta îl rugase să-i ducă scrisoarea la poștă. „Eu sînt atît de bucuros că mi-am reținut cuvintele. Niciodată nu mi-aș fi iertat această faptă dacă aș fi vorbit cuvinte jîgnitoare către tatăl meu. La țel sînt bucuros că planurile mele pe care le aveam pentru a seară au fost zădărnice. Societatea pe care eu mi-o alesesem nu era cea mai potrivită pentru mine. Regret de a fi vorbit așa, dragă mamă. Poți să mă ierți? Eu mă voi osteni să devin un bărbat bun, și doresc, să devin ca tatăl”.

Trad. O. H. După H. K. Oswald

MAMA

Cînd vîd un om capabil, distins, — un om de seamă, —
Îmi zic: avut-a parte, de-adevîrată mamă!
Da, mama este-aceea, ce-a cizelat temeinic
Un caracter, ce-l face demn și de cinste vrednic!

Ce sînt e rolul mamei! Ce mare-i e menirea!
Ea schimbă și transformă, ea-naltă omenirea!
Sculptează caractere și le reliefează,
Valori nebămute în fiii ei lucrează!

Frumosul nu-l cioplește în marmora cea rece,
Și nici nu îl pictează pe pînza ce se trece, —
Ci, ca o mucenică, trecînd peste amaruri,
Ea și de zi cultivă în fii și fîice daruri.

Muncește, sacrifică, uitîndu-se pe sine
Ca cei ce o urmează s-ajungă tot mai bine!
În bucurie cîntă, la greu imploră cerul
Și-n suflete înaltă temeinic adevărul!

Este educatorul cel mai inbit din lume.
Ce-nțipărește mama în minți, pe veci rămîne!
Cînd ea plantează-n suflet, avînturi, idealuri,
Nimic nu le mai smulge: nici ale vremii valuri.

Un simț profund mă-ndeamnă, solemn, să mă descopăr
Și cu elogii multe âst nume să-l acopăr!
Ca o privighetoare, cîntînd sub clar de lună,
Slăvesc Divinitatea, că am o mamă bună!

GH. GRAUR

Ș
T
I
T
I
?

1. Unde ne este raportat că în Babilon au existat creștini?
2. Cine „a domnit la început peste Babel”?
3. Unde este textul care spune: „Pe malurile rîului Babilonului, ședeam jos și plîngeam...”?
4. Cine a scris cîntarea, în care se află cuvintele: „Eu pomenesc ...Babilonul printre cei ce Mă cunosc”?
5. Cine a spus: Oare nu este acesta Babilonul, pe care l-am zidit eu...”?
6. Cum este numit Babilon și cu un alt nume?
7. În ce țară se află ruinele Babilonului?
8. Care rîu trece prin zîmăturile Babilonului?

RĂSPUNSURILE LA ÎNTREBĂRILE „ȘTIȚI?”

Curierul Adventist nr. 7 (iulie 1957)

1. Dați-ne-n mină Biblia cea sfîntă... nr. 40.
2. Luther.
3. Maria mama lui Isus. Luca 1, 46. 47.
4. Spre cine să mă-ndrept „original: Mai lingă tronul tău” nr. 210.
5. Din toată inima Te-ador Isus. nr. 290.
6. Ps. 45, 1.
7. Iacov 5, 13.
8. Chenania. 1 Cron. 15, 22.
9. Ps. 120, 7 pr. p.
10. Ioseph Haydn.

Curierul Adventist nr. 8 (august 1957)

1. Iov 38, 7.
2. 2 Cron. 5, 13.
3. Măriți pe Isus prin cîntare...
4. Ps. 148, 3.
5. Stradivari Antonio (1644—1737).
6. Cîntare de laudă.
7. Moise. Num. 10.
8. Orga.

Curierul Adventist nr. 9 (septembrie 1957)

1. Mat. 26, 30.
2. Lasă harpa ta să sune, nr. 238.
3. Fiii lui Core. Ps. 42, 8.
4. Efes. 5, 19; Col. 3, 16; Iacov 5, 13; etc.
5. Debora. Jud. 5, 12.
6. 1 Sam. 3, 19.
7. Ieribon. Iosua 6.
8. Ezechia. 2 Cron. 32, 25; cei nouă leproși. Luca 17, 11—19; Luca 8, 37; gadarenii, etc.

Curierul Adventist nr. 11 (noiembrie 1957)

1. Prov. 25, 20.
2. Cimpul iarăși a-nviat.
3. 1005. 1 Imp. 1, 37.
4. Ieremia. Pl. Ier. 3, 14.
5. Ezechiel 28, 12.
6. 1 Imp. 1, 40.
7. 1 Tes. 4, 16 Trîmbița lui Dumnezeu.
8. Ps. 150.

Curierul Adventist nr. 12 (decembrie 1957)

1. Ps. 98, 1. „Cîntați Domnului o cîntare nouă”.
2. Doamne noaptea s-a lăsat. nr. 296.
3. Ps. 8, 1.
4. Is. 58, 1.
5. Marcu 5, 41.
6. Amos 5, 23.
7. Antiobia Pisidiei. Pavel. Fapte 13, 33.
8. Fineas. Numeri 31, 6.